

**LA
CREATIVITAT
JOVE ÉS UN
ESPERIT DIVERS
QUE S'ATREVEIX
A SOMIAR
DIFERENT**

Índex

04. Presentació

07. Fotografia

21. Arts plàstiques

43. Audiovisuals

53. Creació literària

Júlia Gómez Mesonero
Regidora de l'Àrea de Serveis Culturals

Premis 30 d'Octubre: un agraïment a la nostra gent jove

Aquests són uns premis que, sobretot, suposen un reconeixement als nois i noies participants, que s'impliquen amb la construcció i l'impuls del seu municipi.

Darrere de cada treball presentat hi ha esforç, constància i esperit de superació, mitjançant una mirada inquieta i atenta cap al món que els envolta.

Aquests premis ens permeten descobrir una joventut preparada, plena de valors i compromesa amb el municipi i la seva identitat. Uns valors que han assumit i après gràcies al suport de famílies i centres educatius, però també per una actitud oberta i receptiva que els proporciona poder manifestar artísticament allò que veuen, senten i imaginem.

I aquest creixement continu és una riquesa per a tot el municipi.

Des de l'Ajuntament de Salou volem reafirmar el nostre compromís de seguir al costat dels nostres joves i infants, donant suport i eines perquè puguin desplegar tot el seu potencial amb il·lusió i confiança en el seu futur.

Gràcies, de tot cor.

Pere Granados Carrillo

Alcalde de Salou

Orgullosos del vostre talent

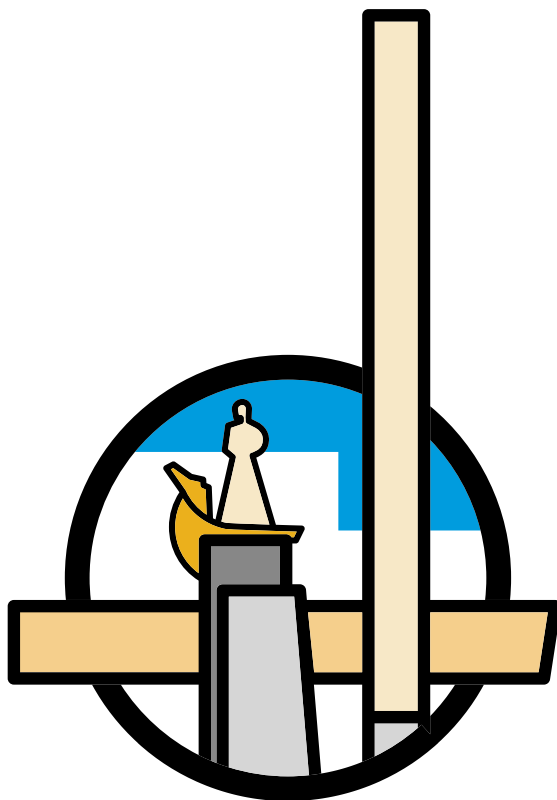
Els Premis 30 d'Octubre són molt més que un reconeixement als mèrits acadèmics i artístics dels infants i joves de Salou. Perquè esdevenen una mostra del talent, la creativitat i l'esforç que defineixen una generació que vol expressar la seva estimació i el seu sentiment cap al seu poble i el seu futur.

Any rere any, els treballs que presenteu ens permeten descobrir les vostres inquietuds, els vostres somnis i anhels, però també la capacitat que teniu per transformar i donar forma a les idees i compromisos amb projectes artístics on Salou, la seva història i la seva identitat n'és el protagonista.

I aquest potencial és també fruit de la tasca fonamental de les vostres famílies i docents dels centres educatius, que plegats us transmeten els millors coneixements i us acompanyen en el vostre creixement, tant personal com acadèmic.

Des de l'Ajuntament de Salou volem felicitar-vos, molt sincerament, i animar-vos a continuar cultivant el vostre talent amb tot allò que heu après. Sou un veritable orgull per al nostre municipi i la millor expressió d'un Salou que mira endavant amb la força del seu jovent.

Enhorabona a tots i totes.

**PREMIS
FOTOGRAFIA**

Premis fotografia

Deliberació i emissió del veredict del jurat de la convocatòria XXIV dels Premis 30 d'Octubre a la Creativitat Infantil i Juvenil, en la modalitat fotografia.

Reunits a Salou, a l'equipament municipal del Teatre Auditori de Salou, dependència de l'Ajuntament de Salou el dia 22 de setembre de 2026.

Presidenta: **Sra. Júlia Gómez Mesonero**
Regidora de l'Àrea de Serveis Culturals

Jurat:

Sr. David López, creatiu d'audiovisuals
Sra. Elena López, creatiu d'audiovisuals
Sr. Francesc Torres, fotògraf professional

Secretari: **Sr. Salvador Mimblera Palomares**
Tècnic de l'Àrea de Serveis Culturals

Després de valorar les obres presentades i deliberar conjuntament, el jurat acorda per unanimitat atorgar els premis següents:

Categoria D:

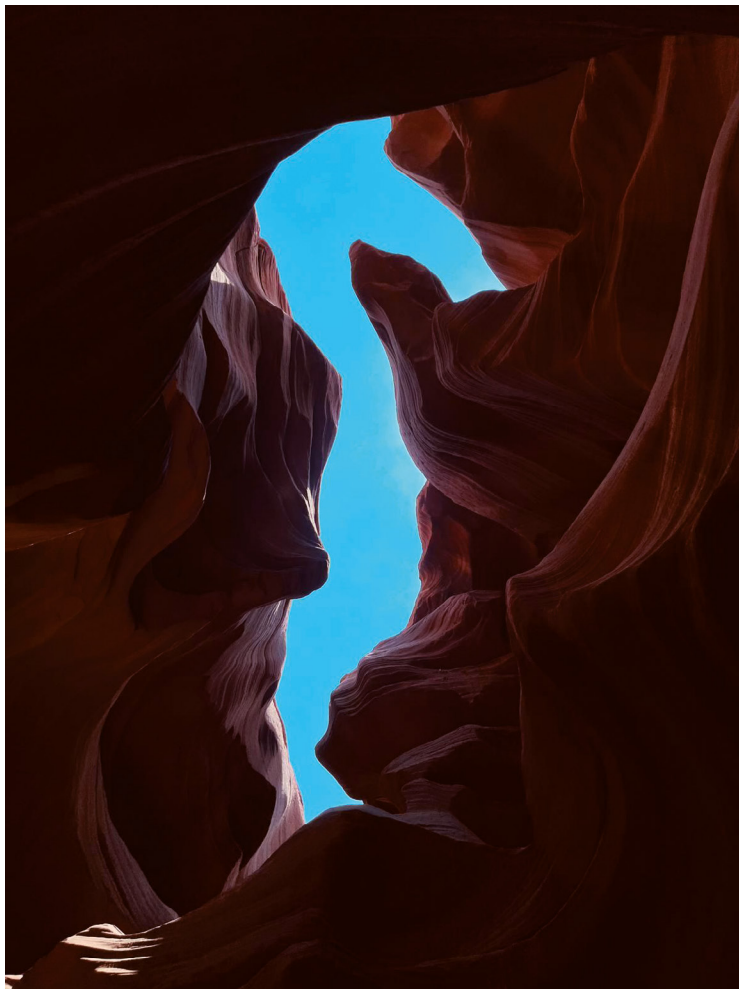
1r premi a l'obra 'Cavallet de mar', de l'autora **Emma Benítez Timofeeva**
2n premi a l'obra 'A l'alba al desert amb camells', de l'autora **Inés Jurado Buiza**
3r premi a l'obra 'Un cel de núvols', de l'autora **Masha Avilés Knapp**

Categoria E:

1r premi a l'obra 'Trencadís de glaç', de l'autora **Aitana Amat Balbás**
2n premi a l'obra 'Port', de l'autora **Jatin Kumar Menrai**
3r premi a l'obra 'Nervis de competició', de l'autora **Gina Morales Bernal**

Categoria F:

1r premi a l'obra 'Espectro', de l'autor **Pau Ibaceta Monné**
2n premi a l'obra 'A flor de pell', de l'autora **Martina Voltas Claur**
3r premi a l'obra 'Nova York plora', de l'autora **Lucía Martínez García**

1r premi · Categoria D · A l'obra 'Cavallet de mar'
Emma Benítez Timofeeva

2n premi · Categoria D · A l'obra 'A l'alba al desert amb camells'
Inés Jurado Buiza

3r premi · Categoria D · A l'obra 'Un cel de núvols'
Masha Avilés Knapp

1r premi · Categoria E · A l'obra 'Trencadís de glaç'
Aitana Amat Balbás

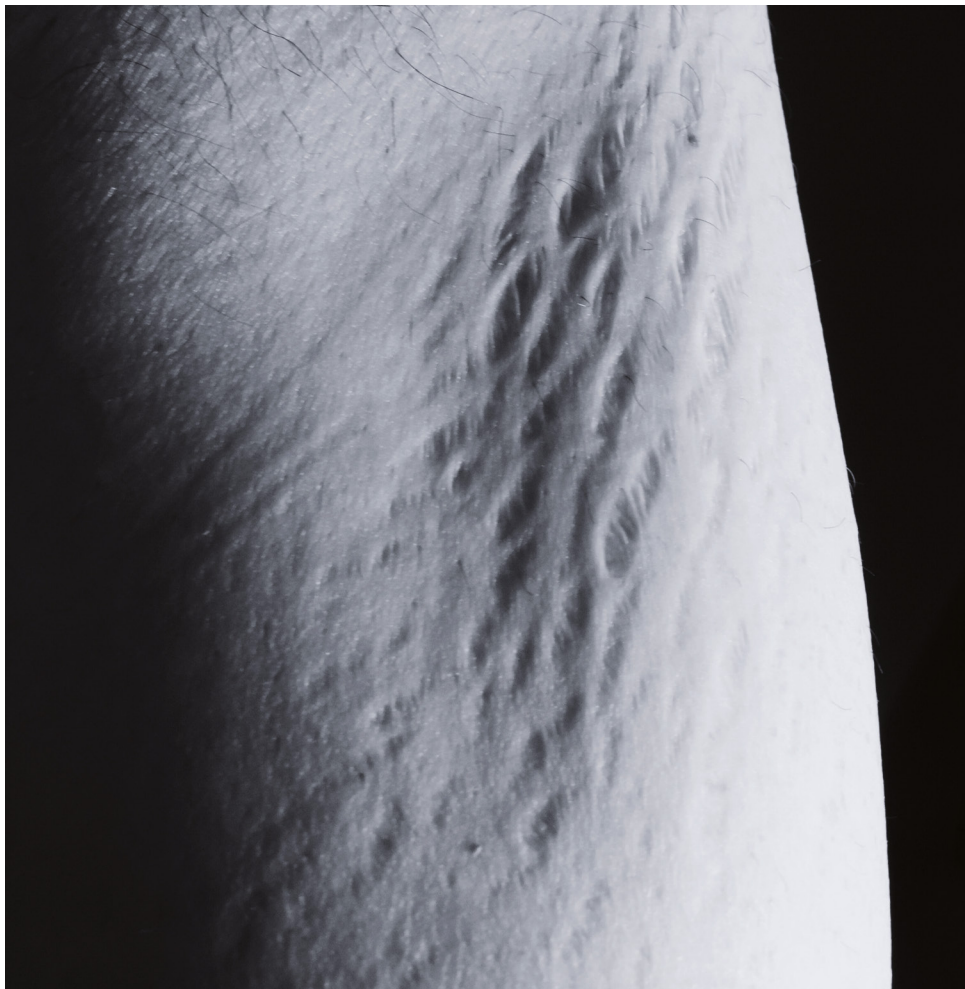
2n premi · Categoria E · A l'obra 'Port'
Jatin Kumar Menrai

3r premi · Categoria E · A l'obra 'Nervis de competició'
Gina Morales Bernal

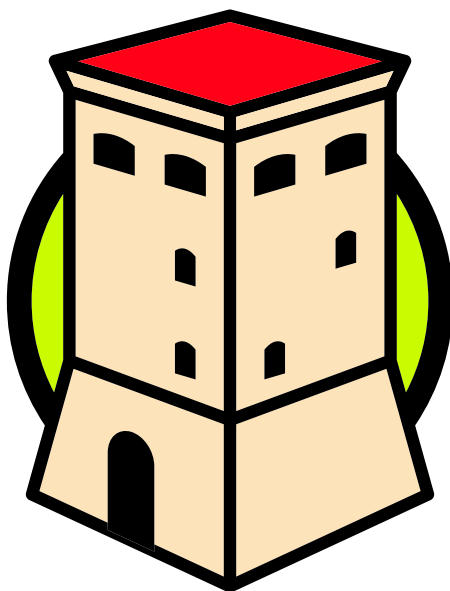
1r premi · Categoria F · A l'obra 'Espectro'
Pau Ibaceta Monné

2n premi · Categoria F · A l'obra 'A flor de pell'
Martina Voltas Claur

3r premi · Categoria F · A l'obra 'Nova York plora'
Lucía Martínez García

**PREMIS
ARTS
PLÀSTIQUES**

Premis arts plàstiques

Deliberació i emissió del veredict del jurat de la convocatòria XXIV dels Premis 30 d'Octubre a la Creativitat Infantil i Juvenil, en la modalitat d'arts plàstiques.

Reunits a Salou, a l'equipament municipal del Teatre Auditori de Salou, dependència de l'Ajuntament de Salou el dia 19 de setembre de 2026.

Presidenta: **Sra. Júlia Gómez Mesonero**
Regidora de l'Àrea de Serveis Culturals

Jurat:

Sra. Montserrat Martínez, especialista en arts plàstiques a l'Institut Jaume I
Sra. Eva Mar, artista visual
Sr. David Branchat Filella, especialista en arts plàstiques a l'Institut Jaume I
Sra. Myriam Arnold Llaó, artista visual
Sr. Llorenç Cervelló Mañas, pintor naturalista
Sr. Antonio Cabello Álvarez, pintor i escultor

Secretari: **Sr. Salvador Mimblera Palomares**
Tècnic de l'Àrea de Serveis Culturals

Després de valorar les obres presentades i deliberar conjuntament, el jurat acorda per unanimitat atorgar els premis següents:

Categoria A:

1r premi a l'obra 'Surt el tauró buscant la llum', de l'autor **Jan Espasa Salas**

2n premi a l'obra 'Un món per descobrir', de l'autora **Inés Valero Soriano**

3r premi a l'obra 'El gat que m'entenia', de l'autor **Theo Macena Marqués**

Categoria B:

1r premi a l'obra 'La nena del jardí', de l'autor **Thais Lavergne Vela**

2n premi a l'obra 'Planta voladora', de l'autora **Vinyet Martín Ribé**

3r premi a l'obra 'Egipte', de l'autora **Rebeca Suárez Tebas**

Categoria C:

1r premi a l'obra 'Homenatge a Frida', de l'autor **Pablo Vázquez Martínez**

2n premi a l'obra 'La duresa de les decisions', de l'autor **Nil Adrián Bota Gutiérrez**

3r premi a l'obra 'Estels units', de l'autora **Adriana Castellón Sanz**

Categoria D:

1r premi a l'obra 'Dues bandes', de l'autora **Laura Padró Fikas**

2n premi a l'obra 'Esclaus del reflex', de l'autora **Eva Victoria Vergara Osuna**

3r premi a l'obra 'Millor una vida divertida', de l'autora **Mariellys Contreras Orozco**

Categoria E:

1r premi a l'obra 'Love at first sight', de l'autora **Elizaveta Buiakina**

2n premi a l'obra 'Sagrada Família neix a Barcelona', de l'autora **Pedro Marcusson García**

3r premi a l'obra 'The Weight of Silence', de l'autora **Darek Rayan Bawol**

Categoria F:

1r premi a l'obra 'Arquitectura d'una aranya', de l'autora **Giulia Roggerio Cristiano**

2n premi a l'obra 'Pop Art Chicken', de l'autora **Holly Anne Beattie**

3r premi a l'obra 'Més enllà de la pell', de l'autora **Matthew Marcusson García**

1r premi · Categoria A · A l'obra 'Surt el tauró buscant la llum'
Jan Espasa Salas

2n premi · Categoria A · A l'obra 'Un món per descobrir'
Inés Valero Soriano

3r premi · Categoria A · A l'obra 'El gat que m'entenia'
Theo Macena Marqués

1r premi · Categoria B · A l'obra 'La nena del jardí'
Thais Lavergne Vela

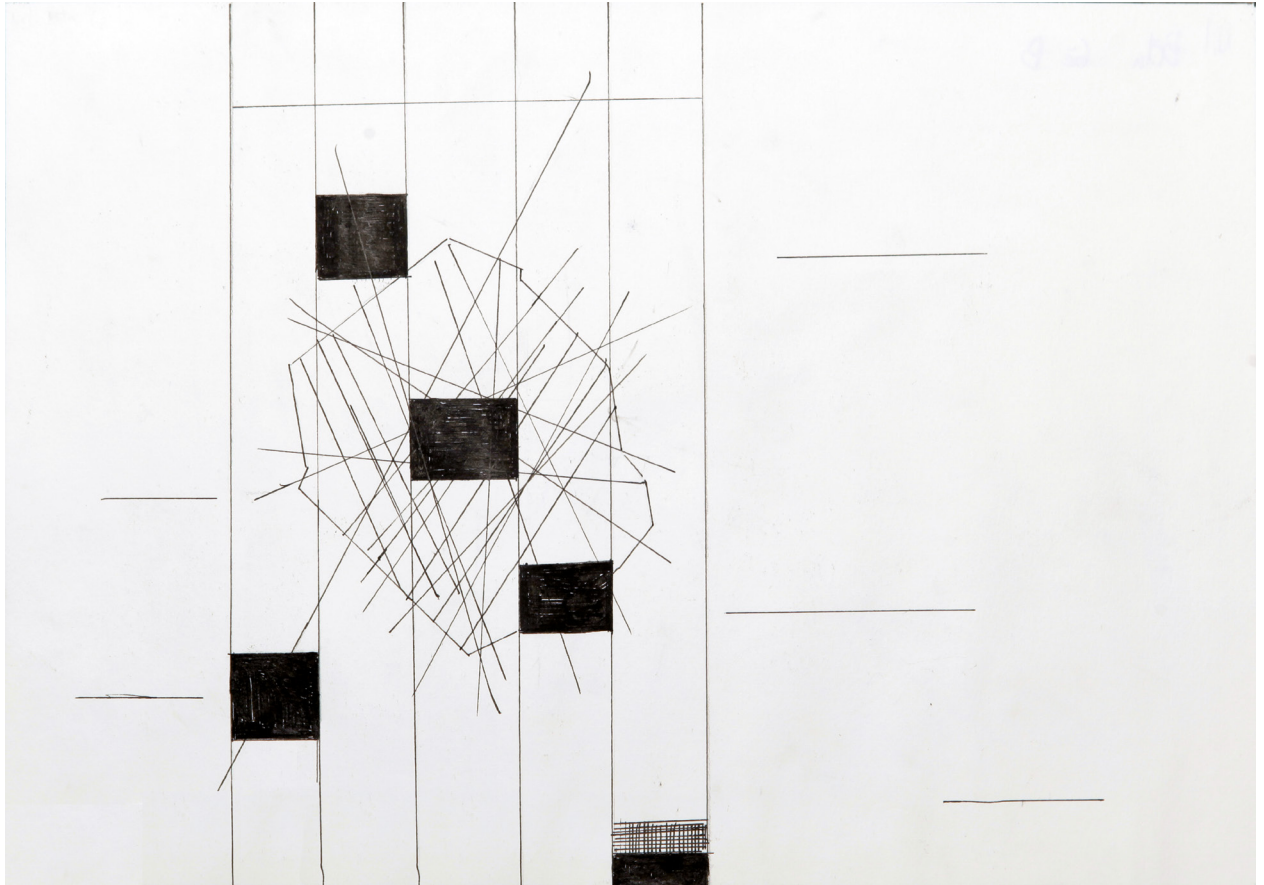
2n premi · Categoria B · A l'obra 'Planta voladora'
Vinyet Martín Ribé

3r premi · Categoria B · A l'obra 'Egipte'
Rebeca Suárez Tebas

1r premi · Categoria C · A l'obra 'Homenatge a Frida'
Pablo Vázquez Martínez

2n premi · Categoria C · A l'obra 'La dureza de les decisions'
Nil Adrián Bota Gutiérrez

3r premi · Categoria C · A l'obra 'Estels units'
Adriana Castellón Sanz

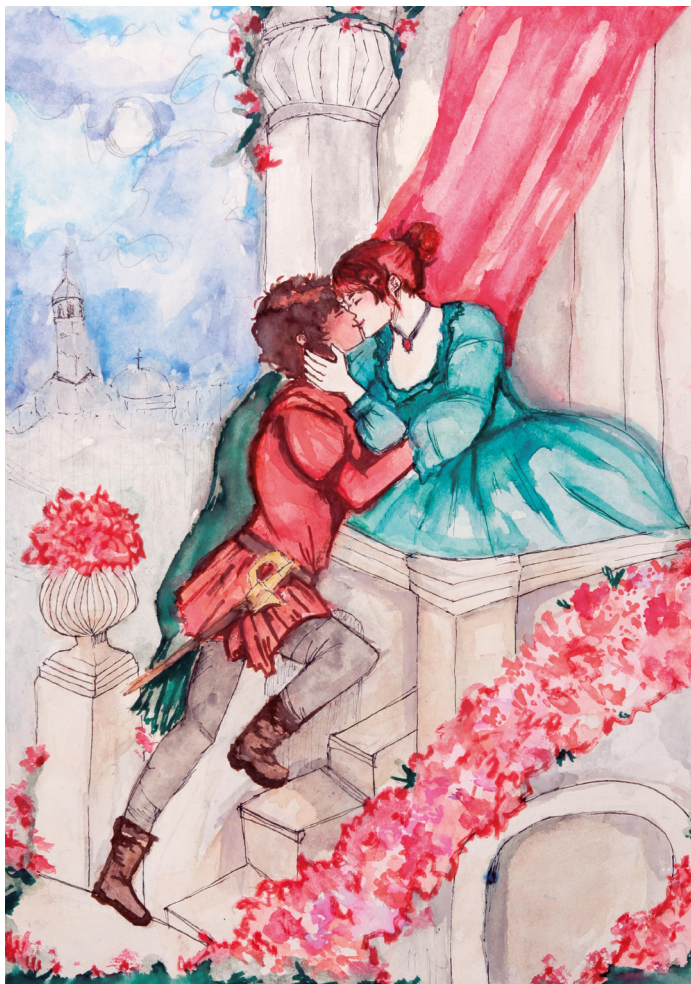
1r premi · Categoria D · A l'obra 'Dues bandes'
Laura Padró Fikas

2n premi · Categoria D · A l'obra 'Esclaus del reflex'
Eva Victoria Vergara Osuna

3r premi · Categoria D · A l'obra 'Millor una vida divertida'
Mariellys Contreras Orozco

1° premi · Categoria E · A l'obra 'Love at first sight'
Elizaveta Buiakina

2n premi · Categoria E · A l'obra 'Sagrada Família neix a Barcelona'
Pedro Marcusson García

3r premi · Categoria E · A l'obra 'The Weight of Silence'
Darek Rayan Bawol

1r premi · Categoria F · A l'obra 'Arquitectura d'una aranya'
Giulia Roggerio Cristiano

2n premi · Categoria F · A l'obra 'Pop Art Chicken'
Holly Anne-Beattie

3r premi · Categoria F · A l'obra 'Més enllà de la pell'
Matthew Marcusson García

**PREMIS
AUDIO
VISUALS**

Premis audiovisuals

Deliberació i emissió del veredict del jurat de la convocatòria XXIV dels Premis 30 d'Octubre a la Creativitat Infantil i Juvenil, en la modalitat audiovisuals.

Reunits a Salou, a l'equipament municipal del Teatre Auditori de Salou, dependència de l'Ajuntament de Salou el dia 22 de setembre de 2026.

Presidenta: **Sra. Júlia Gómez Mesonero**
Regidora de l'Àrea de Serveis Culturals

Jurat:

Sr. David López, creatiu d'audiovisuals
Sra. Elena López, creatiu d'audiovisuals
Sr. Francesc Torres, fotògraf professional

Secretari: **Sr. Salvador Mimblera Palomares**
Tècnic de l'Àrea de Serveis Culturals

Després de valorar les obres presentades i deliberar conjuntament, el jurat acorda per unanimitat atorgar els premis següents:

Categoria E:

La categoria ha quedat deserta, atès que no s'hi ha presentat cap obra audiovisual.

Categoria F:

1r premi a l'obra 'Libertad', de l'autora **Valentino Cantero Rodríguez**

2n premi a l'obra 'La sombra del ring', de l'autor **Àxel Roig López**

3r premi a l'obra 'L'amor a primera vista', de l'autora **Aridna Calderón Ortega**

Menció especial a l'obra 'Disritmia', de l'autor **Pau Ibaceta Monné**

1r premi · Categoria F · A l'obra 'Libertad'
Valentino Cantero Rodríguez

2n premi · Categoria F · A l'obra 'La sombra del ring'
Àxel Roig López

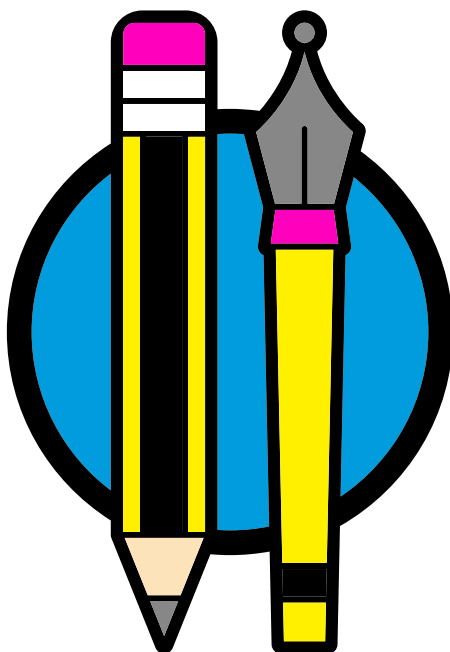
3r premi · Categoria F · A l'obra 'L'amor a primera vista'
Aridna Calderón Ortega

Menció especial · Categoria F · A l'obra 'Disritmia'
Pau Ibaceta Monné

Escanejant aquest codi QR podràs gaudir de la visualització dels treballs premiats a l'apartat d'audiovisuals.

**PREMIS
CREACIÓ
LITERÀRIA**

Premis creació literària

Deliberació i emissió del veredict del jurat de la convocatòria XXIV dels Premis 30 d'Octubre a la Creativitat Infantil i Juvenil, en la modalitat de literatura llengua catalana, castellana i anglesa.

Reunits a Salou, a l'equipament municipal del Teatre Auditori de Salou, dependència de l'Ajuntament de Salou el dia 23 de setembre de 2026.

Presidenta: **Sra. Júlia Gómez Mesonero**
Regidora de l'Àrea de Serveis Culturals

Jurat:

Sra. Mariana Hernández, mestra
Sra. Pilar Ferré, mestra
Sra. Núria Martori, mestra
Sra. Marisol Solano Lázaro, responsable del Servei Local de Català de Salou
Sra. Inés Muñoz Suescun, professora de Llengua i Literatura de Secundària i Batxillerat
Sra. Bárbara Fernández Esteban, escriptora
Sra. Teresa Clavé Fabra, periodista i assessora de l'Àrea de Premsa i Comunicació de l'Ajuntament de Salou
Sra. Sandra Benaiges Mestres, professora de Llengua i Literatura Catalana a l'Institut Marta Mata
Sra. Marta Paniagua, directora de l'Escola Innova
Sra. Laura de Quintana Bosch, professora d'anglès i coordinadora del Departament d'Anglès de l'Escola Innova
Sra. Judith Carrillo Mitjana, professora d'anglès de l'Escola Innova
Sra. Anna Molgó Pané, professora d'anglès de l'Escola Innova
Sr. Josep M. Alfonso Xaruba, mestre
Sra. Reme Ortiz Fuentes, mestra

Secretari: **Sr. Salvador Mimblera Palomares**
Tècnic de l'Àrea de Serveis Culturals

Després de valorar les obres presentades i deliberar conjuntament, el jurat acorda per unanimitat atorgar a l'apartat literari **llengua catalana i castellana** els premis següents:

Categoria A:

1r premi a l'obra 'Les amigas', de l'autora **Irati Martí Pérez**
2n premi a l'obra 'Una aventura', de l'autora **Alicia Llopart**
3r premi a l'obra 'El petit problema', de l'autora **Andrea Giménez Picas**

Categoria B:

1r premi a l'obra 'La Sara i la fada', de l'autora **Sara García Pastor**

2n premi a l'obra 'El meu refugi', de l'autora **Alba Bou Soler**

3r premi a l'obra 'La bruixola màgica', de l'autora **Emma García Arnaiz**

Categoria C:

1r premi a l'obra 'Las mejores aventuras se viven leyendo', de l'autora **María del Carmen Córdoba Esteban**

2n premi a l'obra 'El conte D'Arazard', de l'autora **Anna Titova**

3r premi a l'obra 'El meu amic imaginari', de l'autor **Biel Oms**

Menció especial a l'obra 'El buit', de l'autora **Loveleen Kaur**

Categoria D:

1r premi a l'obra 'Atrapado en el tablero de niebla', de l'autor **Iván Jaimot Carrasco**

2n premi a l'obra 'Aquell estiu', de l'autora **Ada Vallvé Magrinyà**

3r premi a l'obra 'Un cuento diferente', de l'autor **Carlos Santiago Paez**

Menció especial a l'obra 'Efímer', de l'autora **Polina Kotyun Shchehelska**

Categoria E:

1r premi a l'obra 'La senyoreta pluja', de l'autora **Maria Mineeva Shapalova**

2n premi a l'obra 'La realidad que escondían sus libros', de l'autora **Ona Barrera Ràfols**

3r premi a l'obra 'La casa del mirador', de l'autor **Jordi Morellón Olivieri**

Menció especial a l'obra 'Enyorança', de l'autora **Ainoa Rovana Torje**

Categoria F:

1r premi a l'obra 'Matallops', de l'autora **Clàudia Moreno Fallada**

2n premi a l'obra 'Te lo advertí', de l'autora **Carla Guart Castellví**

3r premi a l'obra 'Un amigo especial', de l'autora **Alba de Vicente Companys**

Menció especial a l'obra 'Més enllà d'una rosa', de l'autora **María Valls Ribés**

Després de valorar les obres presentades i deliberar conjuntament, el jurat acorda per unanimitat atorgar a l'apartat literari **llengua anglesa** els premis següents:

Categoria A:

1r premi a l'obra 'How to Pass a Pirate Test', de l'autora **Vera Tomasi Suñer**
2n premi a l'obra 'How to be a pirate', de l'autor **Ayoub Hkoma**

Categoria B:

1r premi a l'obra 'Walking into the Forest', de l'autora **Lucía Esparza Mundo**
2n premi a l'obra 'The Magic Forest', de l'autora **Alba Santamaria Margalef**
3r premi a l'obra 'Freddy Mercury', de l'autor **Zura Beruashvili**

Categoria C:

1r premi a l'obra 'The Story of Kai Azer', de l'autora **Ameli Chamarro Gomes**
2n premi a l'obra 'A Pigeon Saved Me', de l'autor **Mateo Bonache Grossmann**
3r premi a l'obra 'A Little Bit of My Life', de l'autora **Mar Casado Cerezuela**

Categoria D:

1r premi a l'obra 'Ownerless', de l'autora **Sonia Griñón Aguilera**
2n premi a l'obra 'Mermaid', de l'autora **Polina Kotyun Shchehelska**
3r premi a l'obra 'Life of a Stone', de l'autor **Bertrand Mati Falempin**

Categoria E:

1r premi a l'obra 'Between Duty and Dreams', de l'autora **Mahima Hiteshkumar Prajapati**
2n premi a l'obra 'Thought', de l'autora **Mar Ferré Ferré**
3r premi a l'obra 'What Makes Us Human in the Age of Artificial Intelligence', de l'autora **Albina Blinova**

Categoria F:

1r premi a l'obra 'Memories', de l'autor **Pablo Garcia Compte**
2n premi a l'obra 'Mom My Hero', de l'autora **Jannat Shahzad Babar Nuzhat**
3r premi a l'obra 'War', de l'autora **Alba de Vicente Companys**

LES AMIGUES

1r Premi categoria A Irati Martí Pérez

Vet aquí una vegada una formiga molt diferent a les altres. Tenia molta força, portava roba a la moda, portava sabatilles, tenia cabell, i menjava pèsols i pastanaga crua. Anava a l'escola, però no era una escola de formigues, no, era de persones!

Tothom se la quedava mirant, tothom li deia cagamandurries, però no es deia així, ella es deia Lara.

A la Lara li encantaven les matemàtiques. Sempre que tocava examen de mates treia un 10, sempre, i mira que ho feia ràpid i corrents!

Estava preocupada perquè no podien jugar amb ella. Ella era molt petita perquè juguessin amb ella.

Però un dia va venir una formiga al cole de la Lara i es deia Olga. Era elegant, portava ulleres de color rosa fúxia, portava un vestit d'estiu verd claret i les sabates de color vermell amb un cor rosa.

Les van fer amigues perquè van trobar el seu lloc, eren iguals i els agradaven les mateixes coses. Van prometre que mai més es separarien i ara son amigues per sempre més.

UNA AVENTURA

2n Premi categoria A Alicia Llopart

Hi havia una vegada una família aventurera. Eren la mare, Claudia; el pare, Xavi i la filla, Sofia. Van anar a un bosc encantat i van trobar bolets, arbres, flors i una casa.

Van entrar-hi i van trobar un follet que es deia Jan. Feia una poció mágica perquè volia que la gent no llencés la brossa al bosc. La Sofia i el follet es van fer amics. Dos dies després van tornar a casa i ho van explicar a tothom. Conte contat, ja s'ha acabat.

EL PETIT PROBLEMA

3r Premi categoria A

Andrea Giménez Picas

Hi havia una vegada una formigueta molt petita. Un dia va anar a buscar menjar amb la seva família.

Quan van arribar al lloc on normalment trobaven el seu menjar preferit, es va adonar que era molt petita i no podia agafar menjar d'un arbre de fruites que hi havia. Llavors va anar a parlar amb la formiga reina. Ella li va donar una indicació d'on podria trobar una fruita petita que creixia en un lloc del bosc, i que la faria créixer una mica, era màgica! Després de passar rius i muntanyes, va trobar la fruita, se la va menjar i va créixer.

Llavors la formigueta ja podia arribar a agafar el menjar de tot arreu, perquè era més gran! La seva família estava molt contenta i van viure feliços per sempre.

FI

LA SARA I LA FADA

1r Premi categoria B

Sara García Pastor

Hi havia una vegada una nena que es deia Sara. Un dia, la Sara estava jugant a la seva habitació amb la caseta de nines quan de sobte, es va trobar una capsa. Aquella capsa era de molts colors i es movia. La Sara es va espantar molt, però va deixar la por i es va decidir a obrir la capsa. De dins va sortir una petita fada que va rodolar per tota l'habitació. La Sara li va dir:

- Hola fadeta, estàs perduda?

La fada li va respondre:

- No estic perduda, només que sense voler, amb la meua vareta màgica, he fet un encanteri i he sortit del conte de la Ventafochs.

La Sara li va dir:

- Per cert, com et dius?

La fada li va dir:

- Em dic Ariane. Em voldries ajudar?

- Síiiiiii!!! – va dir la Sara.

La fada Ariane li va fer un encanteri perquè es fes més petita. Aleshores, la Sara li va assenyalar on era l'armari dels contes.

Pel camí, es van trobar un follet que els va dir:

- Hola petites! Heu vist el meu conillet?

Les dues noies li van dir que no.

Llavors, el follet els va dir:

- Jo tinc la clau de l'armari dels contes, però si no trobeu el meu conill no us la donaré.

Així que la Sara i la fada Ariane es van posar a buscar el conill fins que...

- Ja el tinc!

La Sara el va trobar i el follet els va donar la clau. Aleshores, totes dues van continuar el seu camí i van arribar a l'armari dels contes.

Com que la Sara no podia volar, l'Ariane la va agafar de les mans, van obrir l'armari amb la clau que els havia donat el follet i van entrar-hi. La Sara i la fada es van posar a buscar el conte per tot arreu.

- És aquí! – va dir la fada.

Finalment, la fada va agafar la seva vareta i va tornar al conte de la Ventafochs, però abans, va donar les gràcies a la Sara i la va tornar a transformar a la seva mida normal.

Conte contat, ja s'ha acabat!

FI

EL MEU REFUGI

2n Premi categoria B Alba Bou Soler

En primer lloc, el meu refugi és una cova espaiosa feta de pedra negra forta, que fa una sensació càlida.

La meva cova està al final de la platja llarga i bonica d'Altafulla. La cova és dura i forta i no es trenca mai, a més, si pugés per unes escales de caragol que hi ha dins de la cova, arribes a la terrassa de dalt de tot on hi ha unes vistes precioses de la mar calmada o alguns dies arrissada, causa una impressió serena.

A fora hi ha sorra, aigua i moltes algues que es mouen amb el moviment de l'aigua. Quan entro a la cova hi ha una porta que es tanca i para l'aigua i llavors s'obre un forat al sostre que deixa passar aire fresc. A dins hi ha quadres de la meva família i els meus animals. També tinc una tenda de campanya triangular amb molts coixins i peluixos. A fora de la tenda hi ha el meu llit que és com una llitera, però a baix hi té un despatx on tinc una llibreta i un llapis per escriure coses que em calmen.

A sota de la taula hi ha un passadís secret que puc fer servir si algú entra i jo no vull que em vegin. També hi ha menjar i aigua per si tinc gana o set.

Es pot sentir el so de les onades de fora i les veus de la gent que està a la platja. S'hi pot olorar l'olor de l'aigua salada del mar, de menjar i de perfums. Al tocar totes les coses, sento que totes són llises i suaus. Vaig a la meva cova quan estic enfadada, nerviosa o trista i m'agrada molt perquè les parets estan insonoritzades.

En conclusió, jo crec que la meva cova m'inspira a ser més creativa. Quan estic a la meva cova em sento segura. Estic molt feliç a la meva cova, és perfecte per a mi.

LA BRÚIXOLA MÀGICA

3r Premi categoria B Emma García Arnaiz

Mai havia imaginat que aquell objecte tan petit que vaig trobar al pati de l'escola canviaria la meva vida per sempre.

Un dia al pati de l'escola em vaig trobar una brúixola, i me la vaig emportar a casa meva.

A casa meva vaig veure que la brúixola no apuntava cap al nord.

L'endemà era festa i vaig anar cap a on apuntava la brúixola. Cada vegada que caminava més, jo notava una força que m'atreia cap endavant. Cada vegada que caminava més, la força augmentava. De cop i volta, la força va augmentar molt i em va empenyar cap a terra. A terra hi havia una mena de pedra brillant de color fúcsia.

Al dia següent, a l'escola, li vaig explicar a la meva tutora Sandra el que m'havia passat el dia anterior, i ella em va dir si podia quedar amb ella aquella tarda i jo li vaig dir que sí.

Aquella tarda la Sandra i jo estàvem al lloc on jo havia estat el dia anterior i vam treure del terra la pedra. Després quan ja estàvem tornant a les nostres cases ella em va dir que, si jo volia, el seu xicot, que era científic, podia descobrir què era aquella pedra, i jo li vaig dir que sí.

Al dia següent, a l'escola, la Sandra em va explicar que el seu xicot, que es deia Josep, li havia dit que aquella pedra, en realitat, era un nou mineral, que mai ningú havia descobert, i com que jo l'havia trobat, podia posar-li el nom que volgués.

Després d'una estona pensant el nom del mineral vaig decidir que es diria Emmirita.

I aquesta és la història de com una brúixola va poder canviar la meva vida, per sempre.

LAS MEJORES AVENTURAS SE VIVEN LEYENDO

1r Premi categoria C

María del Mar del Carmen Córdoba Esteban

Parecía que un día más de mi vida empezaba, otro día normal y corriente. Nada hacía presagiar que ese catorce de mayo por la mañana se convertiría en un trágico y fatídico día. Me acababa de despertar y, como siempre que abría los ojos, veía reflejados dibujos en el techo provenientes de la calle, un efecto óptico creado por las incipientes luces del amanecer que entraban por mi ventana entreabierta. Pero hoy era diferente, algo extraño llamó mi atención e hizo que me despejara de golpe: entre los dibujos me pareció entrever un texto, había algo escrito. No era claro, las palabras parecían difuminadas, así que lo leí como pude, estaba escrito de una manera muy rara: Las mejores aventuras se viven leyendo.

En ese momento no lo terminé de entender, pero más adelante lo comprendería. Extrañado y curioso, miré por la ventana para intentar averiguar de dónde provenía ese extraño mensaje o quién lo proyectaba, pero no había nada aparte de coches y personas que seguro se dirigían a su trabajo. Nadie estaba mirando hacia mi ventana ni prestando atención en esa dirección, ni tampoco ningún objeto apuntaba hacia ella. Tan concentrado estaba intentando averiguar el origen de ese extraño texto que me sobresaltó un fuerte ruido que provenía del piso de abajo. Cuando logré centrarme me di cuenta de que era mi madre gritando:

- ¡Atlas, baja o llegarás tarde a la escuela!

Me puse la mochila y saltando de dos en dos bajé las escaleras hacia el portal de mi casa. Me despedí de mi madre y rápidamente salí a la calle para dirigirme hacia la escuela. Subí la empinada cuesta que había camino al colegio, pero esa frase que había aparecido como por arte de magia en el techo de mi habitación me retumbaba en la cabeza. ¿Qué quería decir que las mejores aventuras se viven leyendo? Para mí eso no tenía sentido.

Llegué a la escuela, miré mi reloj, y me di cuenta de que mi primera clase había empezado hacia ya media hora. Otra vez llegaba tarde, como de costumbre. - ¿Dónde estabas Atlas? Otra vez

llegas tarde. ¿Esta vez qué ha pasado, había un elfo por el camino, o es que quizás te ha raptado un dragón? - dijo mi profesora en cuanto abrí la puerta del aula.

Agaché la cabeza, murmuré una disculpa, y me dirigí a mi sitio. Ya sentado en mi pupitre, seguía sin poder sacarme la frase de la cabeza, tanto que no escuché nada de lo que dijo la profesora, y eso que estaba explicando lo que entraba en el examen, y justo este sería al día siguiente. Tenía que ponerme a estudiar y para eso necesitaba llevarme la libreta y el libro de texto. ¡Libro! Esa palabra encendió una chispa y trajo un pensamiento a mi mente.

¡Como no lo había pensado antes, tenía que ir a la biblioteca! Si se trataba de leer, dónde mejor que en una biblioteca repleta de libros. La verdad es que era la primera vez que iba. Yo tenía mucha imaginación, y de ella salían mil historias, pero tengo que reconocer que mi imaginación no se había desarrollado precisamente por leer mucho.

Cuando sonó la campana que marcaba el final de la jornada en la escuela, me colgué la mochila en la espalda y salí corriendo hacia la biblioteca. Cuando llegué allí, vi un letrero en el cual nunca me había fijado, y eso que había pasado miles de veces por delante. En él se podía leer: 'La imaginación hay que potenciarla'.

Cuando vi ese mensaje, entré corriendo. Parecía que ese mensaje encajaba con el que había visto por la mañana en mi habitación, como si de dos piezas de un rompecabezas se tratara. Parecía que estaba en el lugar adecuado.

Atravesé la sala principal buscando alguna pista o mensaje que me llamara la atención como el de la entrada, y justo al fondo, como escondida entre dos estanterías, había una puerta cerrada. Me llamó la atención porque en vez de tener un solo cerrojo, como todas las puertas que yo había visto hasta entonces, tenía dos. Pero cuando me acerqué, vi que estaba entreabierta, así que empujé con cuidado y con un leve chirrido, se desplazó hasta abrirse por completo. Asomé la cabeza hacia el otro lado con la esperanza de encontrarme con algo

que nunca me habría imaginado, algún tipo de mundo fantástico, pero nada de eso pasó.

Al otro lado solo encontré otra sala más pequeña en la que había más estanterías, aunque fijándome bien, eran un poco diferentes. Las del lado en el que me encontraba de la habitación, eran de un color rojo rubí que relucía, pero las del otro lado eran marrones rayadas y con mensajes escritos seguramente por alumnos aburridos.

Con la desilusión reflejada en mi cara, me di la vuelta, dispuesto a volver al otro lado, pero, sin embargo, con gran sorpresa me di cuenta de que era imposible. Cada vez que intentaba atravesar de nuevo la puerta, veía unos destellos del mismo rubí intenso que las estanterías, los cuales me deslumbraban hasta cegarme, y de repente empecé a escuchar una especie de susurro que repetía el mismo mensaje que había visto reflejado esa misma mañana en el techo de mi habitación: las mejores aventuras se viven leyendo.

En ese momento me di cuenta: estaba atrapado en una dimensión paralela a la nuestra. La puerta era el acceso a un portal que me había llevado a otra dimensión. Parecía que había estado abierta esperando el momento adecuado para que yo la cruzara, pero por alguna razón que yo desconocía, se había cerrado en el momento en que la había atravesado, como si fuera un camino sin retorno a un nuevo mundo paralelo que yo estaba a punto de descubrir. Histórico y asustado, sudando por los nervios y paralizado por el miedo, me obligué a pensar. Tenía que encontrar la manera de salir de ahí y volver a mi casa, con mi madre, llegar a mi examen de matemáticas al día siguiente en el que me jugaba toda la nota del trimestre y que me ayudaría a entrar en la universidad de mis sueños. Llevaba toda la vida imaginando historias en mi cabeza, con criaturas fantásticas y mundos maravillosos, pero ahora mismo lo único que quería era volver a mi aburrida pero segura vida.

Empecé a buscar por todos los rincones hasta que encontré un extraño libro, que por algún motivo destacaba entre los demás,

así que lo agarré, limpié un poco el polvo que lo cubría, y con mucho cuidado lo abrí.

Inmediatamente caí al suelo inconsciente, pero cuando recuperé la consciencia, estaba en un mundo sumido por el caos: altísimas llamas surgían de fosas inmensas que se abrían paso en un árido y resquebrajado suelo. Dragones de todos los colores y tamaños inundaban el cielo, sobrevolándolo amenazadoramente. Había dragones rojos, azules, e incluso algunos verdes, pero algo que era seguro es que el color más abundante era el negro. No sabía decir el motivo, pero me daba la impresión de que cada vez había más.

Miré a mi alrededor desesperado, intentando encontrar una escapatoria. Vi detrás de unas rocas lo que parecía una especie de sendero, y me dirigí hacia allí. Rodeé las rocas y seguí avanzando, hasta que encontré la cosa más normal que había visto hasta el momento en ese extraño mundo: una pequeña aldea.

Parecía tener solo dos calles, pero mientras avanzaba por la primera de ellas, totalmente desierta, algo llamó mi atención: encima de la puerta de lo que parecía una pequeña tienda, había un cartel enorme con un brillante libro en relieve. Pegué mi frente al polvoriento cristal de la ventana, y dentro vi estanterías parecidas a las que había encontrado antes y que me habían llevado hasta allí, por lo que sin pensarlo dos veces entré atravesando la puerta de un salto. Solo poner un pie dentro, un fuerte olor impactó en mi nariz, y caí nuevamente inconsciente.

Cuando desperté, parecía que había vuelto a la biblioteca inicial, la de las estanterías de color rubí, y me dirigí rápidamente hacia la puerta de los dos cerrojos, la cual seguía cerrada. Pero encontré algo diferente que llamó mi atención: en la parte superior de la puerta había aparecido una barra con luces, como la que indica la batería de un teléfono móvil, pero marcaba un nivel muy bajo, como si estuviera a punto de agotarse. De repente lo vi claro. No indicaba un nivel de energía ni de batería, sino que era una barra de progreso, como las que salían en mis videojuegos para ver cuánto habías avanzado en el juego y marcar en qué

punto estabas. Por algún motivo mi entrada a ese mundo paralelo parecía haber iniciado una especie de historia y si quería salir de ahí y escapar, no me quedaba más remedio que avanzar sin mirar atrás. O conseguía pasarme las pantallas de esta historia, o como en cualquier videojuego de los muchos que había jugado, terminaría apareciendo 'Game Over', y quedaría atrapado allí para siempre.

Sin tiempo que perder, volví a abrir el libro, pero esta vez no perdí el conocimiento, sino que pude empezar a leerlo. Parecía una especie de mapa, y volviendo sobre mis pasos, volví al sendero hasta llegar nuevamente a la aldea. Pero ahora ya no parecía desierta, sino que encontré un aldeano sentado en la puerta de la librería. Me acerqué tembloroso, pero él alzó la cabeza con mirada amable y me tranquilicé. Le pregunté dónde estaba y por qué no había nadie más, y él empezó su relato con voz pausada:

- Estás en Vanaheim, un pueblo en el que siempre ha reinado la paz y la tranquilidad. Pero hace un mes aproximadamente, llegó a la aldea un malvado brujo llamado Hades, que ha conquistado todo el reino y lo ha sumido en el caos y la oscuridad. Se escondió en la cima de la montaña de Rivendell, donde ha construido su oscuro castillo. La única manera de llegar hasta allí es atravesando primero el Lago de las Tinieblas, para después recorrer el Bosque Negro y terminar ascendiendo hasta la cima de la montaña de Rivendell. Y en eso consiste tu misión: llegar hasta su castillo donde tendrás que enfrentarte a Hades y sus feroces secuaces: Déagol, una criatura horrible y codiciosa a quien ni todo un mundo de riqueza saciaría su sed de oro; y Sméagol, cruel y sin escrúpulos al cual la rivalidad con su hermano para ganarse el favor de Hades le haría hacer cosas que ningún ser ni criatura podría soportar. Será un viaje difícil con un final que nadie puede prever y en el cual pondrás en riesgo tu propia vida. Pero recuerda, solo una victoria te permitirá regresar.

No tenía alternativa, así que me levanté y me dispuse a emprender el camino que me llevaría a un destino incierto. En ese mismo momento, el aldeano se levantó y me entregó cuatro rubíes, del mismo color que las estanterías de la biblioteca, diciéndome que los pusiera a buen recaudo porque los necesitaría.

Después de una hora caminando, llegué al Lago de las Tinieblas. Estaba atardeciendo, y el sol se ponía poco a poco por detrás de los árboles que rodeaban el lago. No había peces nadando en el agua ni algas moviéndose llevadas por la corriente. Pero sí que había una extraña criatura que se movía rápidamente por el lago. Corrí a través del puente que atravesaba a la otra orilla, y conseguí escapar por los pelos de esa extraña criatura. No la pude ver muy bien, pero me pareció que tenía cara de mujer. Me di la vuelta, dispuesto a adentrarme en el bosque cuando de repente noté que algo caía sobre mi espalda:

- ¡Ahh! - grité en cuanto esa criatura saltó encima de mí.

La aparté como pude y seguí corriendo todo lo rápido que me permitieron mis piernas hasta que no pude más. Me detuve intentando recuperar el aliento, y cuando levanté la vista quedé maravillado: estaba en el bosque más bonito que había visto nunca. Había mucha fauna. Podías ver a las ardillas corriendo y a los pájaros volando de una rama a otra, solo había un detalle que me dejó patidifuso... Todos los animales tenían los ojos totalmente negros, sin pizca de blanco. De repente, sin que yo tuviera tiempo de reaccionar, empezaron a saltar uno detrás de otro encima de mí.

Agitaba mis brazos de un lado a otro con grandes aspavientos para intentar espantarlos. La mochila que llevaba en la espalda cayó al suelo y mi botella de agua al chocar con el suelo se abrió. Y de repente, algo sucedió. Cuando empezó a salir el agua de su interior, y esta empezó a caer encima de los animales, estos se empezaron a deshacer ante mis ojos. Gritos y llantos salían de sus pequeños hocicos, pero cuando se desintegraban del todo volvían a aparecer, aunque esta vez, con los ojos normales. Estaba muy asustado, así que salí corriendo. Agotado, llegué al pie de la montaña de Rivendell, y me di cuenta de por qué me dijo el aldeano que el viaje sería difícil. Era tan alta que no podía ver la cima de la montaña, así que me puse a escalar. Llevaba cinco minutos escalando y ya no sentía las manos y tenía las rodillas llenas de arañazos. Empezaba a darme por vencido, las fuerzas me fallaban y terminé resbalando. En ese momento noté que algo caía y al mirar hacia abajo vi que unos de los rubíes se habían caído de mi bolsillo.

No sé explicar bien qué pasó, pero cuando el rubí chocó contra el suelo hubo una explosión con un gran estruendo y una gran humareda. Cerré los ojos, pero cuando los abrí no lo podía creer: ¡estaba en la cima de la montaña, justo delante del castillo! Era como si me hubiera teletransportado.

Me apresuré para alcanzar las enormes puertas del castillo, y allí como dos guardias, uno a cada lado, me encontré a los dos hermanos de los que me había hablado el aldeano; Déagol y Sméagol.

En ese momento recordé lo que me había contado sobre ellos, y diseñé mi estrategia: si a Déagol le gustaban las riquezas, y Sméagol quería todo lo que tuviera su hermano, el plan era claro. Les entregué un rubí a cada uno, lo que hizo que me dejaran pasar.

Entonces llegó el momento que tanto había esperado desde que empecé la misión: me encontré frente a frente con el brujo de ojos negros que tenía aterrorizado al valle, Hades, y me dispuse a enfrentarme a él. Fue una batalla muy reñida, pero en el momento en que lo tuve cerca y volví a mirar sus ojos, negros como el carbón, recordé a todos los animales del bosque, y lo que sucedía cuando les caía agua encima. Así que cogí mi botella, esperando que aún quedara algo de agua en ella, y la agité contra él con todas mis fuerzas. Como había pasado con los animales del bosque, al entrar en contacto con el líquido se evaporó, y yo caí nuevamente inconsciente. Se estaba convirtiendo en una molesta costumbre.

Cuando desperté y miré a mi alrededor, con la vista algo nublada, me di cuenta de que volvía a estar en la biblioteca, rodeado de las ya familiares estanterías de color rubí. Esperanzado miré hacia arriba, y una gran alegría me invadió al ver la barra de progreso completamente llena. Me levanté como pude, ya que estaba agotado, y me acerqué a la puerta de los dos cerrojos. La empujé, y esta vez no opuso resistencia, abriéndose de par en par. Salí corriendo, atravesé la biblioteca, y cuando llegué a la entrada y miré el reloj me di cuenta de que solo quedaban cinco minutos para mi importante examen de matemáticas.

Empecé a correr de nuevo, llegué al aula de matemáticas, y conseguí sentarme en mi pupitre un minuto antes que empezara el examen. Pero entonces me di cuenta de un detalle importante: no había podido estudiar. Desesperado me removí en la silla, y de repente algo cayó al suelo: ¡el último rubí! Cuando chocó con la baldosa hubo una pequeña explosión, y cerré los ojos. Cuando los abrí, el examen estaba completo. Fui a entregarlo, lo dejé en la mesa de la profesora y me fui a casa. Nada más llegar, me tumbé en la cama y me quedé profundamente dormido, agotado por el cansancio. No sé cuántas horas dormí, pero cuando me desperté miré hacia arriba, y en vez de ver el mensaje de la mañana anterior, vi escrito en la misma caligrafía que formaban los reflejos que entraban por la ventana:

-Gracias por salvar 'Vanaheim'.

¿No había sido un sueño? Me levanté y miré por la ventana, pero esta vez sí que vi algo extraño: vi al aldeano mirando hacia mi ventana con una sonrisa de agradecimiento en los labios. Parpadeé atónito, pero cuando volví a mirar por la ventana, lo único que pude ver fueron los mismos coches que inundaban la calle cada mañana.

Y así fue como entendí que, aunque la vida seguía igual, llena de rutina, obligaciones y monotonía, mi imaginación ayudada por la lectura podía llevarme a mundos maravillosos y permitirme vivir mil aventuras. En los libros encontraría libertad, ya que me permitirían escribir mi propia historia, no la que me tocaba vivir, si no la que yo deseara.

EL CONTE D'ARAZARD

2n Premi categoria C

Anna Titova

Hi havia una vegada, en un país llunyà, un regne que es deia Arazard. Aquest regne era ple d'animalons de tots tipus: ocells, mamífers, rèptils, insectes, peixos... Fins i tot hi havia animals mítics, incloent: unicorns, cocodrils alats, libèl·lules gegants i també hi regnaven uns esperits.

El primer esperit era una lleona del Sol, amb el nom Raigsolar; mentre que el segon, la lloba Sombracel, era lunar. Durant un temps van regnar en harmonia: Raigsolar s'encarregava de cuidar els animals: els donava de menjar, allunyava els petits del perill...; i la Sombracel feia que tinguessin bons somnis, i que passessin una nit tranquil·la.

Un dia es van barallar per qui regnava millor: Raigsolar va dir que sense ella tots morien de fam, i la Sombracel deia que, si no fos per ella, a les nits tindrien malsons terribles.

La baralla va durar dies i nits. Fins que, un dia, el regne es va trencar per la meitat. Fins a dia d'avui encara segueix així: la part del nord es diu Estel Fosc i la del sud, Alrahem.

Molts quilometres enllà, hi havia una vila molt i molt petita: Ala Platejada. Estava en l'Estel Fosc i, com ja deia el nom de la vila, hi vivien només ocells. En una casa en un arbre, (de fet, totes estaven construïdes als arbres) vivia una cornella de nom Mitjanit. Era curiosa i molt intel·ligent. Era prou jove, tenia 5 anys, i volia que el món fos el d'abans, però el trencament causat per la força de la baralla dels esperits impedia rejuntar les dues parts si ells no es posaven d'acord. Va recordar els temps alegres, quan hi regnava l'harmonia, quan tots hi estaven d'acord... I va decidir fer alguna cosa: volia ajuntar els esperits per fer les paus, i regnar altra vegada junts. Això faria!

Però per fer-ho havia de creuar amb la Breta. Tenia les ales petites (a comparació amb un bon nombre d'animals) no li bastarien les forces per fer-ho.

-Sort que tinc un cavall alat-, va pensar Mitjanit. I era veritat. Tenia una euga negra-carbó amb cua i crinera platejades, i el més important: amb ales.

Va muntar-hi, i van volar cap al sud. Després de volar unes hores, van posar-se d'acord que abans de continuar el viatge haurien de dormir.

Però... no van tenir una nit tranquil·la com sempre, no, van tenir uns malsons terribles! Després de despertar-se, mentre volava sobre el llom de la Tormenta, així es deia l'euga, la Mitjanit va entendre la causa del malson. Ja eren a Alrahem, això significava que la màgia de la Sombracel ja no afectava a aquella part. La bona cosa era que ja veien el castell de la Raigsolar. Van aterrar a prop de les escales del castell, van entrar-hi... El castell era ple de marbre i or. Quan van entrar a la sala del tro, van veure la lleona asseguda al tro amb guàrdies zebres als costats, vigilant. En entrar la Raigsolar li va preguntar:

-Que és el que vols, Mitjanit?

-Oh, majestat, que podeu fer les paus amb la Sombracel?-

Li va contestar Mitjanit.

-Mitjanit, jo ja ho voldria, però no sé si hi estarà d'acord.-

-Doncs majestat, tinc una euga alada, i podríem anar volant al seu llom fins al palau de la Sombracel.-

I finalment, la Raigsolar va dir: -D'acord Mitjanit, hi anirem.-

Hi van volar fins a l'Estel Fosc i a l'entrar al Palau Reial van veure una magnífica sala blava marí amb plata, i guàrdies cavalls vigilant per tota la sala. Llavors en entrar, la Raigsolar li va preguntar a la Sombracel:

-Oh, Sombracel podem posar-nos d'acord i regnar altra vegada juntes?-

I la Sombracel va exclamar:

-Jo també desitjava preguntar-te el mateix!-

Amb aquestes paraules es van abraçar i, en aquell mateix instant el regne es va ajuntar. Ja no existia ni Alrahem ni Estel Fosc, només hi havia Arazard.

I tots van viure feliços, per sempre.

EL MEU AMIC IMAGINARI

3r Premi categoria C

Biel Oms

Una vegada l'any 2064, a Astral City, una de les ciutats més futuristes de tot el món, vivia un nen de 12 anys que es deia Pablo. El Pablo des que va néixer era molt solitari, ningú volia jugar amb ell per la seva condició, tenia un problema a les hormones del creixement i encara era molt petit. Sempre els seus pares el tractaven malament perquè era l'únic de la família que patia d'això i ell sol havia de posar-se el seu tractament perquè als seus pares el feia fàstic. Se sentia ignorat.

Fins que un dia, mentre estava sol al pati va veure una figura fosca, amb banyes i moltíssim pèl al cos, anava directe a ell i quan va arribar-hi li va dir:

-Vols jugar amb mi?

Ell va obrir els ulls i li va dir que sí, però seguidament li va preguntar:

-Qui ets?

Ell li va dir que el seu amic imaginari, i que ningú el podia veure, només ell i que havia vingut per treure'l de la soledat. El Pablo es va meravellar i va jugar amb ell tot el pati.

Arribant amb ell a casa li va preguntar si estaria amb ell per sempre. El seu amic imaginari li va dir que sí i que no, perquè quan tingués molts amics ell desapareixeria. El Pablo es va posar trist, però sabia que estaria molt de temps amb ell. L'endemà era cap de setmana, així que el seu amic imaginari li va dir al matí que es fiqués a la seva espatlla, el nen va dir que d'acord i es va pujar. El seu amic imaginari es va preparar i va fer un salt molt gran i van arribar a les muntanyes dels afores d'Astral City. El Pablo va veure una silueta molt petita, d'un nen! Li ho va dir al seu amic imaginari i ell també el va veure i van anar allà.

Mentre hi anaven el Pablo li va posar un nom al seu amic, Artibli! L'Artibli es va posar molt content i van arribar-hi. Hi havia moltes plantes i no podien passar, però el Pablo va veure que el nen que estava sol tenia un botó, així podrien obrir la porta per anar amb ell.

Van estar mitja hora dient-li que obrís la porta perquè anés amb ells, però el nen es va recordar que quan l'Artibli li va dir si volia jugar amb ell, es va emocionar, llavors el Pablo va fer el mateix que van fer amb ell quan estava sol i va passar una cosa, el nen els va veure i va obrir els ulls, va dir que sí i va obrir la porta.

El Pablo li va preguntar el seu nom i el nen li va dir que es deia Arnau i que sempre anava a meditar allà perquè no tenia família i això el relaxava. Llavors el Pablo li va dir si volia estar amb ells, i l'Arnau va dir que sí, però no sabia què farien. Llavors el Pablo li va dir que viurien moltes aventures. Llavors es van agafar la mà tots tres. L'Artibli va dir que anirien a un lloc molt especial, el bosc de Rufinlandia! Allí és on viuen tots els amics imaginaris! El Pablo va dir que estava molt emocionat, i quan se'n va adonar, ja havien arribat!

Tots tres van passar per un passadís molt estret i van entrar en una casa molt gran amb molta gent, amics imaginaris! van passejar tota la tarda per allà i com molts amics imaginaris se'n anaven, ells van fer el mateix.

A continuació, mentre tornaven a casa van trobar un drac, però gegant! L'Artibli va dir que era uns dels tres dracs màgics de Futureland, així que va treure tres espases de la seva espatlla i se les va donar a Pablo i a Arnau, el drac els va mirar i va anar a per ells i tots tres van anar a pel drac també, seria un xoc molt fort i... El drac va acabar a terra perquè l'Artibli tenia un truc, es podia fer de pedra! I així és com l'Artibli, l'Arnau i el Pablo van derrotar al drac llegendari.

Van tornar a casa i l'Arnau va dir que se'n aniria sol perquè volia fer un viatge per tot el món, l'Artibli i en Pablo van dir que d'acord i que es tornarien a trobar de grans, llavors l'Arnau va agafar la seva motxilla i se'n va anar.

El Pablo i l'Artibli se'n van anar al llit i mentre tots dormien. El Pablo va pensar una cosa, hi havia moltes persones més al col·legi que estaven soles, llavors el dilluns aniria a un nen

EL BUIT

Menció especial categoria C Loveleen Kaur

i jugaria amb ell. El dia va arribar, Pablo es va preparar i al pati va anar a un nen i el va mirar, el nen es va posar trist i li va dir que avui no li tregués el menjar, però el Pablo es va quedar confós i li va dir que ell no era així, que era si volia jugar amb ell. El nen va dir que mai li deien per jugar i que jugaria amb ell amb molt de gust, i així va fer el seu primer amic real.

Tornant a casa li anava a dir a l'Artibli que havia fet un amic, però no va baixar, i el Pablo es va recordar, que l'Artibli marxaria quan ell tingués amics. El Pablo estava devastat i plorava molt, però va mirar al cel i va dir, al meu primer amic no el defraudaré!

La casa està molt callada,
ja no sento els teus passos.

M'he quedat tota sola
em falten els teus abraços.
Àvia, a la cuina falta el teu somriure,
el teu lloc a la taula està lliure.

No sé com he de viure
si m'he quedat sense riure.
Tothom em diu que sigui forta,
que el temps ho cura tot.

Miro les teves coses velles,
Àvia, t'estic buscant entre les estrelles,
però no hi ha ningú que tingui el teu dot.

T'estimo molt, àvia meva,
encara que ja no siguis aquí.
Sempre seré la nena teva,
i seguiré el teu camí.

ATRAPADO EN EL TABLERO DE NIEBLA

1r Premi categoria D
Iván Jaimot Carrasco

Capítulo 1: El despertar en la oscuridad

Me desperté de golpe, sintiendo un frío que me calaba hasta los huesos. Era un frío que no se quitaba con una simple sudadera. Me tiritaba y mis dientes castañeaban como si fueran a romperse. Estaba completamente desorientado.

Me apoyé en el suelo para levantarme, y la sensación fue horrible. El suelo estaba mohoso y húmedo. Mis manos se hundieron en la tierra y sentí el musgo resbaladizo. Me costó unos segundos reaccionar. ¿Dónde estaba? Lo último que recordaba era estar en mi cama, mirando vídeos en mi móvil antes de dormir. Esto no era mi habitación.

Me levanté como pude, pero me flaqueaban las piernas. Al ponerme de pie y mirar a mi alrededor, me entró el pánico. No se veía nada. La niebla era espesa y oscura, como un muro de humo que no me dejaba ver más allá de mis pies.

—¿Hola? —grité, pero mi voz sonó apagada. Nadie contestó. El silencio era total.

Capítulo 2: El bosque de las manos esqueléticas

Seguí caminando, pero la situación se volvía cada vez más difícil. El suelo parecía pegajoso, y cada paso que daba sonaba como si pisara algo descompuesto. Intenté calmarme pensando que era solo el moho y el agua acumulada en la tierra.

De repente, un viento fuerte y frío me dio de cara. El viento traía un silbido que parecía un lamento humano. Me encendió una alarma en el cerebro. Tenía la sensación de que algo malo iba a pasar, y que yo no era bienvenido en ese lugar.

La niebla se apartaba hacia los lados, como si me estuviera abriendo un pasillo. Pude ver árboles desnudos y mojados, con ramas retorcidas que se estiraban hacia el cielo. Parecían manos esqueléticas que podían agarrarme en cualquier momento.

Capítulo 3: La sombra a mi espalda

Seguí caminando, pero empecé a notar una presencia fantasmal que me seguía. No escuchaba pasos, pero era como si alguien me respirara en la nuca. Me puso la carne de gallina y el corazón me iba a mil por hora.

Me giré de golpe para ver lo que me hacía sentir así, pero no vi nada. Solo la niebla oscura cerrándose a mis espaldas. Quise autoconvencerme de que era mi imaginación, pero no podía quitarme la sensación de que algo me acechaba.

Capítulo 4: El claro y los reyes de piedra

De repente, la niebla se abrió del todo y vi un claro en el bosque. La luz de la luna enfocaba directamente el claro, como si fuera un escenario de un teatro. Me detuve en el borde del claro, parpadeando para acostumbrar los ojos a la claridad.

En el medio del claro, había una estructura enorme. Me acerqué despacio, con los pies chapoteando en el moho húmedo. Pude ver una estatua de un rey y de una reina de piedra gris y desgastada, talladas con un nivel de detalle increíble. Me resultaban familiares, como si hubieran salido directamente de un tablero de ajedrez.

Capítulo 5: Rodeado por el ejército

Me acerqué a las estatuas, atraído por la curiosidad. Pero al llegar a la base de la estatua del rey, noté un escalofrío brutal. Me giré de golpe, asustado, y lo que vi hizo que se me cortara la respiración.

Estaba rodeado de fichas de ajedrez. Peones con escudos redondos, alfiles con túnicas de piedra, caballos con armaduras, y torres macizas. Todas las fichas medían más que yo y tapaban cualquier ruta de escape hacia el bosque.

Me pregunté cómo era posible aquello. ¿Estaba soñando? ¿Me había dado un golpe en la cabeza y estaba en coma en el hospital? Tenía que ser un sueño, porque las cosas de piedra no se mueven solas.

Capítulo 6: Empieza la batalla

El suelo empezó a temblar. Un sonido ensordecedor de piedra raspando contra piedra retumbó en todo el claro. Las estatuas del rey y de la reina cobraron vida. Sus articulaciones de roca crujían con fuerza mientras se movían.

La reina de piedra levantó un brazo enorme y señaló hacia el frente. A su orden, una de las torres negras se desplazó a toda velocidad por las casillas de piedra. En respuesta, un alfil blanco del bando contrario alzó su bastón de piedra. De la punta del bastón salió un destello de luz cegadora.

Capítulo 7: Esquivando la muerte en la cuadrícula

Me tuve que tirar al suelo, tapándome la cabeza con los brazos para que un trozo de roca no me abriera la frente. El olor a pólvora y ozono inundó el aire. Era una zona de guerra.

Me levanté del suelo cubierto de moho y barro, con el corazón en la garganta. Miré a mi alrededor buscando un hueco entre las fichas, pero el tablero se movía constantemente. Un caballo gigante saltó sobre mi cabeza, aterrizando dos casillas más allá con un impacto que casi me hizo perder el equilibrio.

Me di cuenta de que para las fichas gigantes, yo no era más que una hormiga. No les importaba si me pisaban o si me caía un disparo encima. Estaba en mitad de su juego de guerra.

Una torre blanca empezó a moverse hacia mí en línea recta, destruyendo todo lo que encontraba en su camino. Me lancé hacia un lado, saltando de una casilla negra a una blanca, esquivando los trozos de roca que saltaban por el aire cada vez que una ficha derribaba a otra. El suelo era muy pegajoso y dificultaba mucho mis movimientos. Cada paso que daba me costaba el doble de esfuerzo y sentía que mis piernas eran muy pesadas.

Me encontré justo al lado de la reina negra. Desde abajo, su figura era muy imponente. Su rostro de piedra se giró lentamente hacia abajo y me miró con sus ojos vacíos. Levantó su espada grande, lista para atacar a un alfil blanco que se acercaba hacia nosotros... y yo estaba justo en el medio de su camino.

Capítulo 8: Atrapado sin salida

Me tiré hacia atrás, deslizándome por el suelo justo a tiempo. La espada de la reina golpeó la baldosa con un golpe seco que dañó la piedra del suelo. El aire de la onda expansiva me empujó hacia atrás.

Me incorporé, mareado y cubierto de suciedad. Miré hacia el horizonte del claro, buscando la entrada del bosque por la que había llegado, pero la niebla oscura se había cerrado por completo alrededor del perímetro del tablero, formando una barrera que no podía cruzar. Las ramas de los árboles esqueléticos se entrelazaban como una jaula viviente, bloqueando cualquier salida.

Estaba completamente rodeado. A mi izquierda, los peones chocaban sus escudos con un ruido metálico. A mi derecha, los caballos relinchaban con sonidos de roca rota. Al frente, los reyes dirigían los ataques, disparando ráfagas de energía que iluminaban el cielo de forma sombría.

En ese momento, me di cuenta de que estaba atrapado. No había una salida posible a pie, no había un lugar seguro donde esconderme en esa cuadrícula, y las fichas no iban a dejar de luchar hasta que uno de los dos reyes cayera. Yo no era un jugador en esta partida, ni siquiera era una ficha. Era solo un intruso atrapado en un juego mortal y gigante.

Un nuevo destello iluminó el tablero y una sombra grande se proyectó sobre mí. Una de las torres se giraba para realizar su próximo movimiento, directo hacia mi casilla. Solo pude tragar saliva y prepararme para lo que venía.

AQUELL ESTIU...

2n Premi categoria D

Ada Vallvé Magrinyà

La Marina era una noia de catorze anys que només volia un estiu tranquil. El seu pla era molt fàcil i senzill, igual que el de gairebé tots els nois i noies de la seva edat: anar a la platja amb les amigues de sempre per banyar-se i prendre el sol, quedar per fer un gelat a la tarda a prop del passeig de Salou, dormir fins molt tard cada matí i no tenir horaris ni obligacions de cap mena. Després d'un curs escolar molt llarg, pesat i ple d'exàmens difícils de segon d'ESO, l'única cosa en què pensava era en descansar, oblidar-se dels llibres i passar els dies de calor sense fer res a casa seva. Volia desconnectar de tot i passar un estiu típic de platja i piscina.

Però a finals de juny, els seus pares li van donar una sorpresa completament inesperada que li canviaria tots els plans. Una nit, mentre sopaven tranquil·lament a la terrassa, el seu pare va somriure i li va entregar un paper de veritat. Marxaria sola dos mesos a Austràlia. La Marina es va quedar blanca i sense paraules, mirant els bitllets d'avió sense poder creure el que estava passant. No era un viatge de vacances amb la família per fer turisme, sinó una oportunitat única per anar a un campus de ball esportiu per a joves d'altres països. Tot i que tenia molta por d'anar-hi sola a un lloc tan llunyà i desconegut, la Marina va acceptar el repte. Va fer la maleta plena de roba còmoda i sabatilles de ball, ja que el ball de saló era la seva gran passió des de ben petita, la cosa que més li agradava fer al món.

El viatge cap a Austràlia va ser increïblement llarg i cansat, passant pràcticament dos dies sencers viatjant dalt d'avions i esperant a diferents aeroports grans. Quan va arribar finalment a la seva destinació, tot li va semblar nou, gegantí i molt impressionant. Els edificis de la residència, la gent que parlava en anglès molt de pressa i el paisatge eren completament diferents de tot el que ella coneixia a casa seva. Els primers dies li van costar una mica, sobretot perquè es trobava una mica sola i li costava adaptar-se als nous horaris de dormir per culpa de la diferència de horaris amb Catalunya. Trobava a faltar el seu llit, el primer menjar de casa i les seves amigues de Salou, però tenia moltes ganes de començar.

Aviat, però, la Marina va començar una rutina molt intensa i dura que no li deixava temps per pensar en la nostàlgia. El campus estava dirigit per uns professors internacionals que eren molt estrictes i buscaven que tot sortís perfecte a les actuacions. Els matins començaven molt d'hora, quan encara gairebé no hi havia llum al carrer. El primer que feien cada dia eren uns entrenaments molt forts per escalfar tots els músculs del cos i evitar lesions. Després feien exercicis físics molt cansats, com ara córrer durant molta estona pels voltants de les instal·lacions, fer abdominals i saltar per agafar molta resistència i força a les cames.

Després de l'entrenament físic i de fer un esmorzar ràpid, començaven les classes tècniques de ball, que duraven hores i hores. Cada dia practicava de manera molt seriosa tant els balls estàndard com els llatins. Passava el temps repetint els mateixos passos una vegada i una altra davant dels miralls grans de la sala. Havia de vigilar molt la postura de l'esquena, la col·locació de les mans i el ritme dels peus fins a aconseguir la perfecció que demanaven els professors. Acabava cada classe completament suada i cansada, però molt contenta de veure que cada vegada li sortien millor els girs i els passos més difícils del txa-txa-txa o del vals.

Al campus va conèixer molts joves ballarins i ballarines que venien de diferents països del món, com ara Itàlia, el Japó, França o el Brasil. Era molt divertit perquè compartia amb ells els entrenaments durs de cada dia, els dinars i els sopars al gran menjador comunitari, i les estones lliures de descans que tenien a la gespa dels jardins. Tot i que cadascú parlava una llengua diferent, s'acabaven entenent prou bé fent servir l'anglès o fent gestos amb les mans i rient molt. Però el que més la va marcar i li va canviar la vida de veritat durant aquelles setmanes va ser conèixer en Liam, un ballarí australià de la seva edat molt simpàtic que li havien assignat com a parella de ball permanent per a tot el campus.

En Liam era un noi molt alegre, amb un somriure molt gran i uns ulls clars que transmetien molta tranquil·litat. Des del

primer moment que es van donar la mà per ballar, la Marina va notar que hi havia una connexió molt especial entre ells. Junts passaven moltes hores tancats a les sales d'assaig, practicant coreografies molt difícils i ajudant-se l'un a l'altre. Quan a la Marina no li sortia un pas i es posava trista o nerviosa, en Liam tenia una paciència infinita, feia una broma per fer-la riure i li deia que ho tornessin a provar a poc a poc fins que sortís bé. Era un gran company i un ballari fantàstic.

Amb el pas dels dies, de tant estar junts, assajar i compartir tants moments, els dos nois es van enamorar. Les hores de pràctica i de suar a la pista van acabar convertint-se en petites cites fora de les classes obligatòries del campus. En els moments lliures sortien a passejar per la platja que hi havia a prop, anaven a prendre un batut de fruites o es quedaven asseguts parlant de les seves vides, de com era viure a Austràlia i de com era viure a Salou. Gràcies al suport d'en Liam i a la seva manera de tractar-la, la Marina se sentia molt més segura d'ella mateixa i mostrava una confiança molt més gran quan sortia a ballar davant de tothom, gaudint de veritat de la música.

A part del ball, la Marina va aprendre a ser molt més independent i a organitzar-se sola sense l'ajuda de la seva mare ni del seu pare. Com que estava completament sola a l'altra punta del món, havia de vigilar molt amb el seu temps, fer-se la bugada per tenir tota la roba de ball neta i a punt, i controlar el menjar i el descans per tenir energia per a les classes tan dures. Tota aquesta disciplina i responsabilitat la van ajudar a créixer moltíssim com a persona en molt poc temps. Es va adonar que era capaç de fer moltes més coses de les que ella es pensava abans de marxar de casa seva.

Quan va arribar el final de l'estiu, els dies van començar a passar volant, com si el temps anés massa ràpid de cop. L'últim dia de tots es va fer una gran festa final on totes les parelles de ball havien de fer una actuació davant d'un públic molt gran i dels directores del campus. La Marina i en

Liam estaven molt nerviosos abans de sortir, però quan va començar a sonar la música es van oblidar de tot i van fer el millor ball de la seva vida. Tota la sala es va posar a aplaudir molt fort i a cridar d'alegria. Va ser un moment màgic que mai oblidaria, la recompensa perfecta per a tant d'esforç i tantes hores de treball.

Però després de la felicitat de l'actuació va arribar el moment més trist i dur de tot el viatge: el comiat. A la terminal de l'aeroport de Sydney, a la Marina li va costar moltíssim acomiadar-se d'en Liam. Els dos es van fer una darrera abraçada molt llarga i forta, plorant de tristesa perquè sabien que estarien separats per molts quilòmetres de distància. També va ser molt difícil dir adeu a tots els altres amics de diferents països que havia fet durant aquelles vuit setmanes tan maques. Amb el cor una mica trencat, la Marina va pujar a l'avió de tornada cap a casa, mirant per la finestra com s'allunyava Austràlia.

Finalment, la Marina va tornar a casa seva a Salou sent una persona totalment diferent, molt més madura, independent i segura de les seves capacitats. En retrobar-se amb els seus pares i el seu germà, els va fer moltes abraçades i es va passar hores i hores explicant-los totes les aventures i anècdotes del viatge entre somriures i llàgrimes d'emoció. Els va ensenyar fotos dels paisatges, vídeos dels balls i els va parlar molt d'en Liam. Es va adonar de veritat que els plans inesperats, aquells que al principi et fan por i et canvien la vida, de vegades són els millors regals que et pots trobar.

Aquell estiu que inicialment havia de ser un període avorrit i monòton d'anar cada dia a la mateixa platja es va convertir, sense cap dubte, en l'estiu de la seva vida. Els dies posteriors a la tornada van ser una mica estranys. La Marina va quedar amb les seves amigues de Salou i els va explicar tot el que havia viscut, però per dins se sentia diferent i trobava molt a faltar la rutina del campus, la música i el caliu dels braços d'en Liam guiant-la en cada coreografia. El mes de setembre ja s'apropava i aviat hauria de començar el tercer curs d'ESO a l'institut del municipi, tornant als llibres i a la vida normal de cada any.

UN CUENTO DIFERENTE

3r Premi categoria D Carlos Santiago Paez

Tanmateix, una tarda que feia molta calor, mentre estava a la seva habitació endreçant algunes coses de l'armari i escoltant una mica de música de fons, el seu telèfon mòbil va vibrar a sobre de la taula de fusta amb un soroll conegut. Es va apropar a mirar la pantalla sense pensar en res especial. Un matí del no res va rebre una notificació de correu electrònic molt important que venia directament de l'organització central del campus internacional d'Austràlia. Amb el cor bategant molt fort i les mans tremoloses pels nervis, la Marina va prémer la pantalla per obrir el missatge d'una vegada.

El text del correu estava escrit en anglès de manera formal, però deia coses increïbles. L'organització li explicava que tots els professors havien quedat molt sorpresos i contents amb la seva gran feina durant els dos mesos d'estiu. Deien que tenia un talent natural molt gran per al ball i que feia una parella de ball absolutament perfecta amb en Liam. Per aquest motiu, el comitè de la federació havia decidit donar-li una beca d'estudis completa per a l'any següent. Això significava que podria tornar a Austràlia totalment gratis, amb tots els viatges i les classes pagades, i que a més podria participar en un campionat mundial de ball esportiu molt gran per a joves promeses.

A sota del correu oficial dels directors, hi havia una petita nota escrita per un remitent privat que la Marina coneixia perfectament. Quan la va obrir, una llàgrima d'alegria pura li va caure per la galta. Era un breu missatge d'en Liam que deia: «T'ho has guanyat tu sola amb tot el teu esforç, Marina. Prepara una altra vegada les sabatilles de ball i fes la malleta, perquè el nostre viatge com a parella no s'ha acabat i ens tornarem a veure molt aviat a la pista per ballar junts. T'estimo molt».

La Marina va tancar els ulls amb un somriure gegant, abraçant el mòbil contra el pit, i es va adonar de veritat que aquell estiu no havia estat el final de res, sinó el principi d'un futur fantàstic ple d'amor, música, viatges i somnis fets realitat.

Había una vez en un pueblo de Cataluña el 23 de abril, el día de Sant Jordi, un señor mayor que, como costumbre, le contaba el cuento de San Jordi a su nieto, pero esta vez era un poco diferente:

El cuento era como siempre. Los personajes eran los mismos: la princesa, el caballero San Jordi, los ciudadanos del pueblo, el dragón...

El dragón se llevaba las vacas y ovejas del pueblo, pero no se las comía, cosa que los ciudadanos del pueblo no sabían. Después de una semana, ya el pueblo se había quedado con muy pocas ovejas y ninguna vaca. El rey empezó a pedirles a los caballeros del castillo que fueran a investigar qué pasaba en la cueva donde vivía el dragón, pero le contestaron que no. La princesa, después de varias horas de buscar y pedirle a bastantes caballeros que fueran a la cueva del dragón, al fin encontró a un caballero que se llamaba San Jordi y se lo dijo: -Yo, el caballero San Jordi, me encargaré de descubrir qué pasa con este dragón. Mientras San Jordi se acercaba a la cueva, en el pueblo también había una tormenta que arrasaría con todo. Él ya había llegado a la cueva y vio al dragón. El dragón estaba con todos los animales, pero lo más raro es que los animales estaban muy tranquilos.

En el pueblo estaban muy mal, un tornado y destrozó casi todas las casas. Los ciudadanos fueron al castillo para protegerse pero el castillo no podía aguantar mucho... Volvemos con el caballero St. Jordi, el dragón salió volando hacia el pueblo, él estaba en lo alto de la torre y gritó: - Venid conmigo y sobrevivireis, este castillo no aguantará demasiado. Un caballero salió como mensajero del rey y le dijo:- Si has matado a todas nuestras vacas y ovejas cómo confiaremos en ti. El dragón le contestó: - No, yo no les he matado yo sabía que esta tormenta llegaría y he intentado salvar a todos los que podía, venga va subíos a mí. Entonces el dragón llevó a los habitantes del pueblo hacia la cueva. ¡Era verdad!

LA SENYORETA PLUJA

1r Premi categoria E

Maria Mineeva Shapalova

Estava admirant l'impacte de les gotes de la senyoreta pluja contra la meua finestra, sentint el soroll que feia el meu bolígraf avorrit. Era un dia de pluja, una de les més intenses de l'any, i les classes s'havien cancel·lat per risc d'inundació. Aquell dia em trobava fent un treball per a l'endemà, però el soroll de l'impacte de les gotes m'omplia cada vegada més de curiositat. A més, els meus pares m'havien prohibit sortir de casa, just abans de marxar a la feina.

Sempre m'havia agradat la pluja, per moltes vegades que la meua mare em digués "les coses no es fan així, Marc", jo sempre sortia de casa perquè la pluja ballés a sobre meu i aquell dia no en va ser una excepció. Així doncs, vaig llançar el bolígraf, el qual va impactar contra la paret i va quedar en repòs a sobre de la meua taula, em vaig impulsar amb els peus cap endarrere a sobre de la meua cadira de rodes, vaig agafar les coses que necessitava, menys el mòbil, perquè la mare no sabés per on feia voltes, i vaig sortir de casa.

No vaig haver ni de posar el meu cos complet sota la pluja, amb l'olor ja vaig sentir la llibertat, l'amor que viatjava pel vent, la tristesa, l'esperança... Tots els sentiments que es barrejaven en aquell esdeveniment. No va durar gaire, però, per la interferència d'una altra essència que va tallar el recorregut d'aquella barreja, una de molt més intensa, una de completament nova, que vaig estar seguint i no mentiré, semblava un gos, però la meua cerca va valer la pena. Va ser en un cantó on la vaig veure per primera vegada. Va passar pel meu costat i juraria que el cor se'm va aturar. Se'n anava, i jo no podia fer res per evitar-ho. Només em quedava com a opció girar el coll uns centímetres i veure-la marxar. En aquell mateix instant, em va caure una gota just al damunt del nas, que em va obligar a parpellejar, llavors, quan vaig tornar a obrir els ulls em vaig adonar que estava atrapat, i vaig quedar-me parat, hipnotitzat pels seus grans ulls verds i els seus cabells rinxolats. Vam estar uns quinze segons mirant-nos com dos *friquisi* aquells segons es van aturar, quan, de cop i volta, es va apropar a mi, amb les paraules més dolces entre els llavis. "Arlet", el nom que em va rebotar milers de vegades dins el cap en menys de dos segons fins que em vaig adonar de la mà que estava estirada davant meu, que venia acompanyada amb les prèvies paraules.

Allí estaban todos los animales. El dragón explicó: -¡Yo solo quiero ayudar! Terminó la tormenta y todo volvió a la normalidad, menos que ahora el dragón vivía en un establo grande en el pueblo. Los habitantes del pueblo lo alimentaban y él les avisaba sobre cualquier precipitación.

Al finalizar el cuento el abuelo le pido a su nieto que valorara y que respetara a todos por igual y que no juzgara a nadie por su apariencia.

EFÍMER

Menció especial categoria D

Polina Kotyun Shchhehelska

L'instant de rememorar aquella vivència de quan érem petits, sempre ens manté aquella emoció en una llarga pausa.

Però encara que sigui rellevant per a nosaltres, el rastre d'aquella acció, difícilment, tornarà a fer bategar el nostre cor.

Algun cop m'he preguntat per què aquell record tan prestigiós, de cop i volta, tornava cap a mi, com si un impuls intern volgués que mai més, aquell instant fos una espècie d'efímera.

Perquè el que és bell no necessita durar, només existir intensament en la memòria, com una nota que vibra i es perd en el vent, deixant-nos, per sempre, el regal d'haver-la sentit.

LA REALIDAD QUE ESCONDÍAN SUS LIBROS

2n Premi categoria E Ona Barrera Ràfols

Quan vaig apropar la meva mà fins a la seva, em vaig presentar de la mateixa manera que ella.

La resta d'hores van passar volant, no vam dir res, ni una sola paraula. Només érem dos joves que gaudien de la pluja, la qual es va intensificar amb les hores que passàvem junts.

Se'ns en va anar l'hora i la vaig convidar a casa meva, invitació que no va rebre cap resposta verbal, només un lleuger moviment vertical amb el cap, que m'indicava la seva acceptació. En aquell moment, va ser quan va començar el desastre. Mai havia vist la pluja comportar-se de manera tan agressiva, és com si volgués parlar, però no pogués.

Quan vam arribar al meu carrer, ens el vam trobar gairebé inundat. Vam passar a través de l'aigua amb molt esforç i vaig haver de treure'm les claus de la butxaca de la manera més ràpida possible, ja que els nostres peus no eren capaços de suportar el fred de la pluja. Després, vaig obrir la porta a la meva convidada, encara sense parlar. Li vaig indicar què havia de fer amb les sabates, la roba mullada i els seus objectes personals. I mentre ella feia el que li vaig indicar, jo vaig canviar-me de roba al lavabo i vaig deixar la roba mullada a un cantó, a la cistella, esperant la roba mullada de l'Arlet per posar-la a la rentadora. Però l'espera s'estava fent infinita, i com que no la volia espantar, li vaig preparar un cafè amb l'esperança que l'hi agradés. Al cap d'una estona, quan ja tenia els dos cafès preparats, encara no hi havia cap senyal d'aquella noia, vaig començar a preocupar-me i vaig cridar el seu nom tres vegades, però no vaig obtenir cap resposta. A continuació, em vaig apropar a la meva habitació, on es trobava l'Arlet, i vaig picar a la porta. Com que la resposta va ser nul·la, vaig obrir-la lentament perquè no s'espantés, però l'espantat vaig ser jo amb el que vaig trobar, és a dir, l'Arlet no hi era. Desesperat, vaig començar a buscar-la per tota la casa com un histèric i quan vaig sortir al balcó em vaig trobar amb una sorpresa, amb el cel completament clar i un sol brillant que lluia a sobre de la meva pell, un sol que mai havia visitat el meu poble. I mentre buscava explicacions per entendre l'esdeveniment que acabava de presenciar, una última gota em va caure al damunt del nas, la qual em va deixar uns últims segons per gaudir de l'essència de la senyoreta Pluja.

Al abrir el viejo libro polvoriento, nunca imaginé que sus páginas revelarían esos secretos que ella siempre trataba de ocultar. Pero empezamos por el principio. Todo empezó un frío día de invierno, vi a esa chica a lo lejos, y algo en mí despertó. Nunca me había sentido así, quería hablarle, pero sentí que no debía hacerlo. Tal vez era el miedo, no lo sé, pero simplemente me dediqué a observarla. Cada día me paraba en ese bar al volver del colegio, porque sabía que ella también se encontraría ahí. Sin embargo, ella ni me miraba, o al menos eso creía.

Todo seguía igual, yo no me atrevía a dar el paso, pero al llegar a casa me la encontré mirando la casa de enfrente. Me detuve a su lado y mientras observábamos esa casa en ruinas me dijo: "Ojalá todo fuera como antes". Nunca había hablado con ella, no sabía a qué se refería, pero supuse que esa casa destrozada tenía algún vínculo con ella y le pregunté qué ocurría. No se molestó en contestar, así que le cogí la mano y nos adentramos en el patio. "La gente suele pensar que soy rara, pero no saben que he perdido lo que más quería"- dijo con los ojos llorosos. "No eres rara, al menos no para mí"- dije intentando calmarla. "No me conoces" fueron las últimas palabras que salieron de su boca. Siguió observando detalladamente la casa, revisando los libros que había tirados en el suelo y recordando mil historias en su mente.

La tarde siguiente, como siempre, la esperé en el bar de la esquina, la saludé, pero no me devolvió la mirada. No pensaba rendirme, quería averiguar qué le sucedía a esa chica, y qué era eso que tenía que tanto me atraía. Sin embargo, no sabía qué hacer, parecía que nada en mí le llamaba la atención, pero esa casa, esa maldita casa podía ayudarme. Me puse a buscar noticias, fotos, informes, todo lo que encontraba de la casa de enfrente, pero todo fue en vano. No logré encontrar ninguna información sobre quién era el propietario, o sobre por qué ahora estaba en ruinas, nada. Pensé en rendirme, pero eso no me ayudaría a acercarme a ella, desde luego no era una opción. Así que llegué a la conclusión de que mi única opción era adentrarme en esa casa. Miedo me daba lo que podía encontrar, pero no tenía dudas de que iba a hacerlo.

LA CASA DEL MIRADOR

3r Premi categoria E
Jordi Morellón Olivieri

Así que así lo hice, revisé cada centímetro de la casa, las estanterías, las paredes, los cuadros, absolutamente todo, pero lo único que encontré fueron centenares de libros viejos. Pensé que tal vez, a lo que ella trataba de referirse era a los libros, ya que fue lo único que encontré. Y justo en el momento en que iba a hojear un par de ellos, llegó. Esa guapa y alta chica se quedó observándome con una mirada fría, sin decir palabra. “Lo siento, sé que no debería estar aquí, pero no puedo evitar preguntarme qué esconde esta casa” - dije intentando que me respondiera a la pregunta. Al parecer, no le importaba que yo estuviera ahí, ya que simplemente se agachó y cogió un libro. Decidí callarme y dedicarme simplemente a contemplarla. Por su expresión, parecía estar buscando un libro, pero no lo acababa de encontrar. “Ayúdame, por favor, busco un libro blanco con letras azules, es muy viejo, si lo encuentras solo dámelo”. No dudé un solo segundo en ayudarla, empecé a buscar, pero esa casa parecía guardar tres bibliotecas enteras, había libros de todo tipo, tirados por todas partes. Hasta que al fin ahí lo vi, justo enfrente de mis narices, lo cogí y le dije: “Voy a dártelo, pero primero dime qué ocurre con este libro”. “Tú solo dámelo y lo verás” - dijo tratando de convencerme. Y no sé cómo, pero esa dulce voz hipnotizante me convenció para dárselo.

Y de pronto, ocurrió lo que menos me esperaba. Me besó, y las páginas de ese libro empezaron a absorber a la chica. No sabía cómo reaccionar, justo cuando por fin conseguí eso que tanto deseaba, empezó a desvanecerse delante de mí. “Necesitaba volver a casa, llevaba mucho tiempo esperando este momento y, por cierto, también me moría de ganas de besarte. Estoy segura de que tarde o temprano volveremos a encontrarnos.” Esas palabras rompieron mi corazón en mil pedazos, pero comprendí que, aunque su ausencia me dolerá toda la vida, había hecho bien en dejarla regresar a su hogar y jamás me arrepentiré de todo lo que he sentido por ella, porque, aunque lo nuestro sea imposible, la querré toda mi vida.

Clara llega a un pequeño pueblo costero tras la muerte de su abuelo, quien le ha dejado en herencia una casa situada al borde de un acantilado. Junto con la propiedad, recibe una breve carta que dice: “Ve y mira. Allí entenderás”. Aunque nunca había visitado ese lugar, siente que debe acudir, movida tanto por la voluntad de su abuelo como por su propia necesidad de escapar del ruido de la ciudad y de la confusión emocional que la acompaña desde su fallecimiento.

La casa del mirador se alza sobre una roca rojiza frente al mar, como si vigilara el horizonte. Desde el primer momento, Clara percibe que no es una casa cualquiera, sino un lugar cargado de significado. A la mañana siguiente de su llegada al pueblo, decide recorrer el sendero que conduce hasta ella. El camino, rodeado de vegetación con aroma a sal y salvia, le produce la sensación de estar dejando atrás su vida anterior.

Al entrar en la casa, encuentra un interior casi vacío, iluminado por haces de luz que atraviesan el polvo suspendido en el aire. Solo hay unas estanterías y una mesa antigua. En una de las paredes descubre un cuadro cubierto por una sábana. Al destaparlo, aparece una pintura marina de gran intensidad. En ella se ve una figura humana de espaldas contemplando el mar al atardecer. Clara reconoce en esa postura algo profundamente familiar: es la misma actitud que adoptaba su abuelo al mirar el océano.

En ese momento escucha un golpe procedente del piso superior. Aunque siente inquietud, decide subir las escaleras. Arriba encuentra una habitación casi vacía, con una cama rota y un gran ventanal frente al mar. Sobre el alféizar hay un pequeño cofre antiguo. En su interior descubre tres objetos: una brújula sin aguja, un fragmento de cristal azul y una nota escrita por su abuelo. En ella puede leerse: “Si estás leyendo esto, es porque has oído el mar igual que yo. No busques respuestas fuera; están aquí dentro. Mira bien y recuerda”.

Clara levanta el cristal frente a la luz y el reflejo proyecta en la pared la misma silueta que aparece en el cuadro. Todo parece estar relacionado. En ese instante cree ver, desde la ventana, una figura inmóvil en un acantilado cercano, observándola. Sin embargo, la silueta desaparece rápidamente entre el viento y la arena.

Intrigada, baja de nuevo para mirar el cuadro. Nota entonces un cambio inquietante: la figura ya no está de espaldas, sino que parece haberse girado hacia ella. Aunque no distingue el rostro, siente que la observa. Comprende que los objetos del cofre, la pintura y la presencia que ha visto forman parte de un mismo mensaje. Recuerda que su abuelo hablaba a menudo de escuchar lo que no hace ruido y de confiar en la intuición.

Frente al cuadro, Clara experimenta una sensación profunda de conexión. No obtiene respuestas claras ni explicaciones racionales, pero empieza a entender que la herencia de su abuelo no es solo material. La casa simboliza la memoria, la continuidad y la capacidad de mirar más allá de lo evidente. La brújula sin aguja sugiere que la orientación no siempre proviene de instrumentos externos, sino del interior. El cristal, al proyectar la silueta, representa la manera en que el pasado sigue reflejándose en el presente.

Cuando sale de la casa, la sensación de vacío que la había acompañado durante semanas comienza a desaparecer. Mira de nuevo hacia el acantilado y ya no ve a nadie, pero sonríe. Siente que el lugar le pertenece de alguna manera y que volverá, no por obligación, sino por elección.

Mientras regresa por el sendero, comprende que la historia de su abuelo no terminó con su muerte y que la suya propia aún está comenzando. Entender, piensa, no significa obtener todas las respuestas, sino aprender a mirar de verdad. Por primera vez en mucho tiempo, Clara siente que está preparada para hacerlo.

ENYORANÇA

Menció especial categoria E

Ainoa Rovana Torje

Mai havia imaginat que aquell objecte tan petit que vaig trobar al pati de l'escola canviaria la meua vida per sempre.

Un dia al pati de l'escola em vaig trobar una brúixola, i me la vaig emportar a casa meua.

A casa meua vaig veure que la brúixola no apuntava cap al nord.

L'endemà era festa i vaig anar cap a on apuntava la brúixola. Cada vegada que caminava més, jo notava una força que m'atreia cap endavant. Cada vegada que caminava més, la força augmentava. De cop i volta, la força va augmentar molt i em va empenyar cap a terra. A terra hi havia una mena de pedra brillant de color fúcsia.

Al dia següent, a l'escola, li vaig explicar a la meua tutora Sandra el que m'havia passat el dia anterior, i ella em va dir si podia quedar amb ella aquella tarda i jo li vaig dir que sí.

Aquella tarda la Sandra i jo estàvem al lloc on jo havia estat el dia anterior i vam treure del terra la pedra. Després quan ja estàvem tornant a les nostres cases ella em va dir que, si jo volia, el seu xicot, que era científic, podia descobrir què era aquella pedra, i jo li vaig dir que sí.

Al dia següent, a l'escola, la Sandra em va explicar que el seu xicot, que es deia Josep, li havia dit que aquella pedra, en realitat, era un nou mineral, que mai ningú havia descobert, i com que jo l'havia trobat, podia posar-li el nom que volgués.

Després d'una estona pensant el nom del mineral vaig decidir que es diria Emmirita.

I aquesta és la història de com una brúixola va poder canviar la meua vida, per sempre.

MATALLOPS

1r Premi categoria F

Clàudia Moreno Fallada

Passi.

Sí, home, passi, que a mi no em fa cap nosa. Ja m'han dit que vindria a veure'm avui.

Jo estic bé, de vegades no puc dormir per les varius, però vaig fent amb l'ajut de la Lola. I vostè? Ja ha tastat el famós trinxat d'en Jaume? És imprescindible que els nouvinguts facin un tast del plat.

Ja t'ho dic jo, no decep. Va home, assseguí's i digui'm què és el que li agradaria que li expliqués.

Vol parlar del meu Tomàs? Fa molts anys que no en parlo, d'ell.

Ai, el meu estimat Tomàs, pobrissó meu! Me'l van treure dels braços massa aviat, i quina tristesa m'inundà el dia que em van explicar que l'havien mort. Vaig passar-me quasi un any vestida de negre, i encara no em puc treure el vel del dol.

Gràcies, gràcies, ja li tornaré el mocador ben net la pròxima vegada que passi per aquí.

No, ell no va arribar a conèixer la nostra estimada Catalina, ni jo sabia que la portava ja a dins del ventre.

Escolti, que li agradaria alguna cosa per prendre? Lola! Sí, home, alguna pasteta i una mica de te. Lola!

Ai, el meu Tomàs! No estic segura si podré parlar més d'ell, era l'home més guapo que s'ha vist per aquí, amb els seus ulls color del matallops.

És clar que sé que el coneixien com 'el llop' al meu home, per això mateix, pels seus ulls penetrants de color del cel.

El van matar l'estiu del 1945, el vint-i-cinc de juliol del quaranta-cinc, per ser exactes. Me'n recordo com si fos la meva mort. "¡Han matado al lobo!, ¡Han matado al lobo!", deien els d'allà baix.

No sap com va ocórrer? Doncs el van trobar en un carreró prop de l'Ajuntament dessagnat. El van apunyalat per l'esquena amb una arma de gel, que es va fondre tan bon punt el van trobar.

Així com vostè ho escolta, un punyal que es va desfer a la seva ferida. No el van trobar mai, a l'assassí. Ai, Tomàs del meu cor! Encara el recordo assegut en aquella mateixa butaca. Estava tan bell amb el seu frac i la seva barba tan ben cuidada, no he vist mai un home com ell.

El van enterrar l'endemà al matí, no vaig voler que se l'enduguessin del meu costat en tota la nit, em sentia perduda sense ell. Va venir tota la ciutat a acomiadar-lo. De fet, a vostè, senyor inspector, l'hauria apreciat molt el meu marit.

Dispensi un moment, on és la Lola? Lola! Les pastetes i el te, va dona! Gràcies, Lola.

Tingui, senyor inspector, procuri veure's el te de seguida que si no es refredarà. És tan bo que fa mal!

Què vaig fer després de la seva mort? Doncs plànyer la seva mort i plorar. No podia fer altra cosa. Ara bé, a la nit el veia i l'escoltava per la casa, com si el seu fantasma em volgués turmentar. Ai, Tomàs, tant com et vaig estimar! Ostres, ve de lluny. Jo l'única vegada que vaig sentir la mar va ser abans de conèixer en Tomàs.

Vaja, home, quin interès tan gran té pel meu estimat. Per què li interessa tant?

Ja li dic jo que l'assassí es va esfumar, ha sigut impossible trobar-lo. Tot i això, diuen que estava al punt de mira de la FAI. Quelcom de política, jo no en tinc ni idea.

On era jo? Jo estava a la gala, amb el meu vestit granat i el collaret que em va regalar el Tomàs pel nostre aniversari. Ai, Tomàs, com et trobo a faltar!

Senyor comissari, les dones no ens hem de posar en els afers dels nostres homes.

És per això que quan em va dir que havia de marxar jo no vaig dir res, em vaig quedar amb la Catalina, ma germana.

És clar que l'estimava jo al meu Tomàs, per què ho preguntava això?

Bé, és veritat que era un home una mica violent, però m'estimava. Vam passar deu anys de casats fantàstics. Miri, aquí té la foto de nuvis, quins records aquells.

Senyor inspector, no faci cas de les males llengües, que per aquí tothom parla molt. El meu Tomàs era molt seriós i reservat, però ningú no li volia cap mal, era un àngel.

A veure, sí que és veritat que alguna vegada em donava alguna bufetada, merescuda o no, però l'home és qui mana.

És clar que ens vam tirar els trastos pel cap alguna vegada, home, com tots els matrimonis. Malgrat tot, dins el meu cor només hi caben paraules d'amor cap a ell. Ai, Tomàs, amor meu!

No, no em fa gens de por respondre amb sinceritat. Sí, la nit de la seva mort vam tenir una discussió forta.

Perquè jo volia marxar de casa.

El Tomàs havia descobert que jo tenia un amant, i estava molt empipat.

He d'admetre que quan s'enfadà semblà una altra persona, els ulls se li enfosquiren i els crits que li sortiren per la boca eren semblants al grinyol d'un llop. "El llop és aquí", vaig pensar. Ai, Tomàs...

Senyor inspector, no crec que sigui apropiat parlar d'algú així quan ja no hi és present.

Sí, alguna altra vegada s'havia enfurismat, però mai l'havia vist d'aquella manera. Va ser el moment en què vaig entendre perquè li deien el llop. "El lobo, el lobo, el lobo."

Em va agafar pel coll, i em va amenaçar de morir-me.

Però, el que ell no sabia era que la matallops era jo, i que era jo la qui el moriria. Sí, amb la flor de l'entrada.

Senyor inspector, vostè sap de què tenen gust els núvols?

Els núvols tenen gust d'una tarda d'estiu sense el Tomàs a cau d'orella maleint-me i pegant-me.

Digui, vostè ja sabia que jo havia mort el llop des de bon punt ha entrat per la porta, oi? Però vostè no sap que no en sortirà, d'aquí...

Sí, home, no li he dit jo que estava tan bo el te que feia mal?

TE LO ADVERTÍ

2n Premi categoria F

Carla Guart Castellví

¡Me tienen ya bien harta! Tantos gritos, idas y venidas de invitados, discusiones entre ellos cada vez que no se ponen de acuerdo en qué hacer... Sinceramente, no me parece ni medio normal. El resto son capaces de estar tranquilas con sus familias, al menos las cuidan un poco y tratan de mirar por ellas y su correcto funcionamiento. A mí, ni eso.

Se las dan de ricos, pero llevan años en la ruina y pese a que lo encubran muy bien yo soy consciente de todas sus desgracias. Que si mi dueño, Víctor, lleva años endeudado y de tan inútil que es no ha logrado sacar adelante la empresa de sus padres; que si la arrogante de su mujer tan solo se dedica a dejarme hecha un asco cada día de una manera distinta y parece que solo viva para ver qué nuevo bolso se compra... ¿Y los hijos? De esos casi que mejor ni hable. Llevo toda su vida con ellos y lo único que han hecho es ir destrozándose poco a poco cuando eran unos niños travessos, y a pasos agigantados ahora que cada fin de semana vienen con un grupo de amigos distinto o con una nueva fiesta para celebrar ya no sé ni el qué.

Así les va, Víctor parece olvidar cuánto les costó a sus padres mi adquisición y todo lo cuidadoso que fue él conmigo en su juventud ha sido incapaz de mantenerlo ahora en su edad adulta. Por no hablar de que no ha podido transmitírselo a sus hijos de ninguna de las maneras. Los López no son conscientes del deterioro que han sufrido durante estos últimos años, tanto a nivel social como personal. Yo ya no sé de qué manera más intentar advertírselo.

Víctor parece ignorar todas mis señales para intentar que modifique su conducta. Llevo años diciéndoselo, pero no quiere escucharme. Empecé haciéndome aún más daño a mí misma cada vez que los niños o la ignorante de su mujer me causaban algún desperfecto. Cuando una de mis ventanas se quebraba, yo hacía de tripas corazón y me rompía un par más para que viera la gravedad que ya estaba adoptando la situación.

Pero para nada, al principio arreglaba lo gordo, pero me dejaba incluso algo peor de lo que había estado inicialmente. Llegó un momento en que ni eso se dignó a hacer. Como soy muy grande, decidió que lo mejor era ir descuidándome por partes.

Los López tan solo habitaban mi lado norte, donde aun así la mitad de mis estancias de esa zona quedaban inutilizadas. Con lo cual, cada vez que ellos mismos o algún invitado borracho me destrozaban por alguna parte y veían que la reparación les iba a resultar demasiado costosa, optaban por dejar de habitar esa zona. Me precintaban por las partes que fuera conveniente y arreglado. Para ellos cualquier gasto que fuera destinado a mí ya era excesivo y fuera de su alcance.

Llegó un momento en que mi lado norte quedó completamente inutilizable y decidieron pasar al lado central y, meses después, ya al sur. Mis primeros intentos de avisar a Víctor habían sido en vano. Yo sí veía lo que estaba a punto de sucederle y él no quería hacerme caso. Decidí empezar a comunicarme con él, pero tampoco fue efectivo.

Hice todo tipo de esfuerzos para aprender su alfabeto y cómo construían las palabras y frases para poder darle algún mensaje, pero no sirvió para nada. Cada vez que él y yo estábamos solos hacía que me aparecieran mensajes en las cortinas o en alguna de mis paredes que estuviera aún intacta. Al principio él tan solo los leía un tanto desconcertado, se asustaba y mis intentos para que me entendiera no servían.

No, no era ningún fantasma, no era nadie del otro mundo que quisiera venir a verme, tan solo era yo, su casa. Mejor que nadie sabía lo que iba a suceder, pero él acabó ignorando mis mensajes y creyó que tan solo se trataba de una más de las bromas que sus hijos gastaban.

UN AMIGO ESPECIAL

3r Premi categoria F

Alba de Vicente Companys

Finalmente llegó lo inevitable y como Víctor no se había percatado de nada, lo pilló completamente por sorpresa. Esa noche, que su mujer y el hombre del bigotillo habían estado anhelando y planificando, llegó. El par de insoportables de sus hijos no iban a estar durante las próximas tres noches y eso les dio todo el tiempo que necesitaban y más.

Yo ya intenté que esa noche Víctor no fuera a dormir, hice todos los ruidos posibles con todas mis partes, pero no sirvió. A medianoche el hombre del bigotillo y Carmen, la mujer de Víctor, se reunieron en mi lado norte. Ese hombre conocía mis partes a la perfección, y se notaba. Miles de veces los dos amantes se habían reunido en mis estancias y habían planificado de manera muy precisa lo que esa noche iba a suceder.

Mientras Carmen despertaba a Víctor con mucha ternura a altas horas de la noche con la excusa de jugar a un juego-cillo que implicaba vendarse los ojos para así aprovechar la ausencia de los hijos, el hombre del bigotillo le pegó un tiro a Víctor en la cabeza. Estaba todo planificado. Los dos amantes se escaparían esa noche, nadie los encontraría, ni los encontró.

Mi dueño yació muerto en mi interior. Dos días después sus hijos lo encontrarían allí y la policía decidiría erróneamente que se había tratado de un suicidio. ¿Y Carmen? Dedujeron que habría sido presa del pánico, y nunca más se supo de ella. Así que Víctor, si aún puedes sentirme, yo ya te lo advertí.

Había vivido con aquella familia desde que tenía memoria. Marta, la niña de ocho años, era mi mejor amiga. Sus padres trabajaban mucho: se iban por la mañana y volvían por la noche, cuando ella ya llevaba puesto su pijama de ositos. A veces le daban un beso rápido y decían «mañana hablaremos», pero ese mañana no llegaba nunca, por eso Marta y yo siempre pasábamos mucho tiempo juntos. Si no había nadie más, estaba yo. Y eso era suficiente. A parte de su hermano pequeño, yo era su persona favorita.

En el colegio, además, las cosas no siempre le salían bien. Había días en los que ella volvía callada, sin ganas de hablar. Entonces venía a su habitación, se sentaba conmigo en el suelo y todo volvía a arreglarse.

A pesar de ser inseparables, a sus padres no les hacía ninguna gracia que ella pasara tanto tiempo conmigo. Decían que yo no era buena para ella. Cada jueves empezaron a llevarla a hablar con una señora de voz suave que asentía mucho y apuntaba cosas en un cuaderno. Marta salía enfadada casi siempre.

—No lo entendéis. ¡Max es mucho más que un amigo imaginario! —gritaba ella, mas nunca le hicieron caso.

Sus padres no consiguieron que ella me olvidara. El tiempo fue más paciente.

A medida que Marta iba creciendo, nuestras conversaciones se fueron haciendo más cortas. Yo seguía esperándola en el suelo de su habitación, pero ella ya no se sentaba junto a mí. Ahora se tumbaba en la cama con ese bloque brillante entre las manos. La pantalla le iluminaba la cara y las imágenes y sonidos la hacían reír. Reír sin parar. Reír más que conmigo.

Intenté odiarlo. Decía que era un ladrón de amistades, un devorador de tardes. Pero la verdad era que yo no podía competir con algo que siempre tenía cosas nuevas que mostrarle.

Intenté recordarle todas nuestras aventuras. El dragón que domamos en el jardín, el arcoíris que cruzamos en el parque, el unicornio que salvamos en el zoo... Mis palabras cayeron en oídos sordos. Intenté cogerle la mano, y mis dedos atravesaron los suyos como si estuvieran hechos de humo. Ya no podía tocarla.

Por primera vez, tuve miedo. Marta me estaba olvidando, estaba dejando de pensar en mí. Me pregunté si estaba dejando de existir para ella, y el dolor me inundó el pecho. Todo lo que habíamos sido empezó a desvanecerse. Nuestras sonrisas, nuestras historias, nuestros sueños, todo se esfumó y solo quedó un silencio asfixiante.

Más tarde supuse que, en el fondo, quizá no era algo tan malo. Si Marta no quería recordarme, eso significaba que ella ya no me necesitaba, que estaba mejor sin mí. Fue por eso que la dejé ir.

Sin embargo, cuando toda la esperanza parecía perdida, sentí un cosquilleo en las yemas de los dedos. Miré mis manos, y vi que ya no estaban hechas de niebla. Mis brazos recuperaban color, espacio, como si alguien los estuviera dibujando de nuevo.

Levanté la vista. Lucas, el hermano pequeño de Marta, estaba en la puerta, observándome con ojos brillantes y muy abiertos. ¿Él podía verme? ¿Cómo?

Cuando me fijé mejor, vi que tenía el antiguo diario de su hermana agarrado contra su pecho como un tesoro. Claro, eso lo explicaba todo. El diario estaba lleno de dibujos y letra de colores, repleto de historias y aventuras maravillosas; aventuras en las que yo participaba, en las que yo existía. Al leerlo, Lucas me había encontrado entre las páginas. Él había empezado a creer en mí.

—¿Tú eres... el que derrotó al dragón? —balbuceó el niño con admiración.

Las palabras quedaron atrapadas en mi garganta, así que solo asentí.

Sentí un hormigueo en mi cuerpo. Me di cuenta de que yo ya no era el mismo Max. Lucas me estaba imaginando más alto, más fuerte, con capa de superhéroe, capaz de volar hasta la luna y derrotar mil villanos. Pero era yo, y eso bastaba.

Me agarró la mano y corrimos hacia al jardín. Así, después de mucho tiempo, sonreí. Ya tenía un nuevo amigo. Ya tenía un nuevo propósito. Ya no iba a ser un recuerdo olvidado.

MÉS ENLLÀ D'UNA ROSA

Menció especial categoria F **Maria Valls Ribés**

Era 23 d'abril, un dia com qualsevol altre, però amb una sensació especial a l'aire. L'institut estava ple de joves amb roses i llibres, i el soroll del dia a dia es mesclava amb rialles i converses sobre qui havia aconseguit el millor llibre o la millor rosa. Els passadissos estaven plens d'energia i alegria, mentre els grups d'amics i les parelles compartien moments de felicitat. Però la Júlia no podia evitar sentir-se una mica diferent. Ella no formava part d'aquells grups. Sant Jordi no era el seu dia. No perquè no li agradés, sinó perquè mai havia estat el centre d'atenció, mai havia rebut una rosa ni un llibre d'algun noi especial.

Quan va arribar a classe, va caminar amb la mirada baixa, com cada matí. La motxilla penjava d'una espatlla i la seva ment estava lluny de les flors i els llibres. Aquell dia, el seu pensament estava centrat en les proves que li venien la setmana següent. No podia evitar sentir que aquell dia de Sant Jordi només era una distracció més. El soroll del pati, els llibres i les flors eren un recordatori que no formava part d'aquestes celebracions. Només volia que el dia passés ràpidament.

Va arribar a la seva taula, va deixar la motxilla a terra i es va asseure. Però abans de treure els apunts, va notar alguna cosa estranya sobre la seva taula. Una rosa vermella, preciosa, embolicada amb paper de cel·lofana, estava posada just al costat del seu llibre de text. Va quedar-se quieta, mirant-la amb incredulitat. No podia creure el que veia. Una rosa, per a ella? Però qui li havia deixat? Va mirar al voltant, buscant alguna pista. Ningú semblava adonar-se'n, i ningú semblava estar mirant cap a ella.

La rosa era perfecta, com si algú l'hagués triat amb molta cura. A sobre, hi havia un petit paper amb una nota escrita a mà. Va agafar el paper i, amb les mans lleugerament tremoloses, va llegir:

“Per a algú que es mereix més que una flor.”

El cor li va fer un salt. Però la confusió va arribar immediatament. Qui li havia deixat la rosa? Per què? Estava acostumada a veure les altres noies rebre flors de les seves parelles o amics, però ella mai havia estat una d'aquestes persones que rebien gestos tan especials.

Va mirar cap a la Carla, la seva millor amiga, que estava asseguda al seu costat, però ella feia veure que no en sabia res. Fins i tot va somriure, però d'una manera una mica estranya. Va girar la vista cap al Pol, el noi que li agradava des de feia temps, però ell estava completament distret amb el mòbil. Ningú semblava saber res.

Després de l'escola, durant tot el dia, la Júlia no va poder evitar intentar descobrir qui li havia deixat la rosa. Va preguntar a les seves amigues, va mirar els nois del seu grup, fins i tot va mirar el mòbil per veure si algú li havia enviat alguna pista. Però tot semblava un misteri. Algú li havia deixat la rosa, però qui? Cada vegada que mirava la rosa a la seva taula, sentia més curiositat i una sensació de desconcert. I, a poc a poc, va començar a adonar-se que la resposta a aquest misteri no era tan important com pensava.

Va caminar pels passadissos de l'escola pensant que, de vegades, les coses més boniques arriben quan menys t'ho esperes. La rosa, més que un regal, es va convertir en un recordatori que potser ella es mereixia més atenció del que pensava. Que potser també tenia el seu lloc en aquest dia, que fins aleshores li semblava tan distant.

A l'hora de dinar, va sortir al pati per estar una estona sola. Va trobar la Carla, que estava asseguda sota un arbre llegint un llibre. La Júlia es va asseure al seu costat en silenci, deixant passar uns minuts. Finalment, va mirar la rosa que portava a la mà i, després de pensar-ho uns segons, va preguntar:

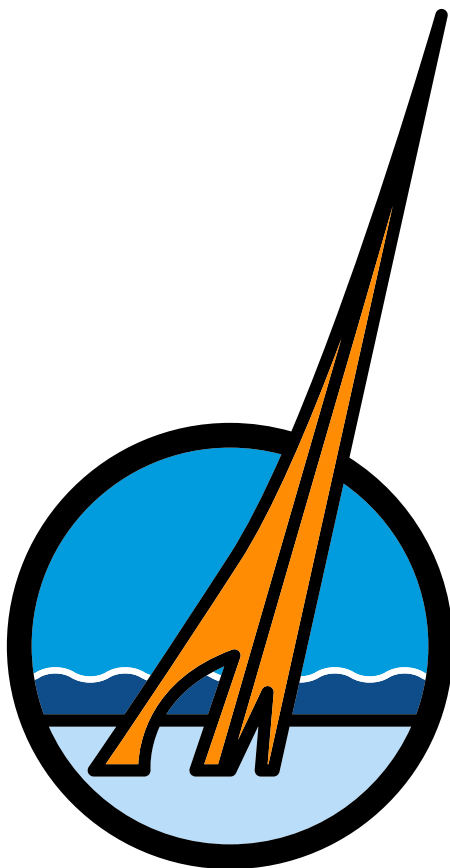
—Ets tu qui m'ha deixat la rosa?

La Carla va aixecar la mirada del llibre i va somriure tranquil·lament.

—Jo només crec que tothom hauria de rebre una rosa algun dia, encara que no sigui del cavaller amb armadura dels teus somnis —va dir la Carla amb una veu calmada—. Et mereixes saber que ets especial. No fa falta que sigui un dia especial per recordar-ho.

La Júlia va quedar-se quieta, sorpresa per les paraules de la seva amiga. De fet, no sabia si el que més la feia somriure era el gest de la rosa o el fet que algú s'hagués pres el temps per fer-li adonar de les coses petites que sovint passaven desapercebudes.

I així va ser com, aquell Sant Jordi, la Júlia va rebre més que una rosa. Va rebre una lliçó: algun cop els millors regals no venen del cavaller perfecte, ni dels grans gestos espectaculars, sinó de les amistats que realment valen la pena. Va aprendre que, malgrat que el dia estigués ple de parelles i regals, ella també mereixia sentir-se especial. I que l'amistat, segons com, és el millor regal que es pot tenir.

**PREMIS
CREACIÓ
LITERÀRIA
LLENGUA
ANGLESA**

HOW TO PASS A PIRATE TEST

1r Premi categoria A **Vera Tomasi Suñer**

How to Pass a Pirate Test

Materials: pirate accessories like a hat, clothes, map, compass and cutlass and some sticky green cards goo.

First, get all your usable pirate accessories because you will need to use them and don't forget the sticky green goo.

Next, make sure you know how to sail a boat and on your journey find some crew.

Then, try to find a key at the bottom of the ocean and be careful there are some mermaids that can make you fall in love with them.

After that, with your telescope, look for a treasure island and don't forget the sticky green goo because there are some monkey guards that you will need to trap so you can throw it to capture them.

Then, when you have your treasure on your boat you need to sail back home but you have some more things to do first.

Now, you need to meet the God of the Pirates and tell him what you have done. Finally, if he agrees, you're officially a pirate.

HOW TO BE A PIRATE

2n Premi categoria B **Ayoub Hkoma**

How to be a pirate,

What you need:

A telescope, an eye patch, a sharp sword and a compass.

First, practise fighting with a dummy, when you're ready, stop!

Then, find a friend to fight with and practice with him/her.

Now, find a ship and go fishing with your friends to catch the biggest octopus.

After that, you are ready to find some treasure. Don't forget your map and your telescope to help you!

Now, put your pirate clothes on and don't forget your pirate hat.

WALKING INTO DE FOREST

1r Premi categoria B
Lucía Esparza Mundo

A long time ago, a sweet girl called Sofía was walking calmly in a deep, dark forest, until suddenly she saw a magnificent, bright golden peacock with ruby red eyes.

Then, carefully, Sofía got close to it and climbed onto its back. Bravely, Sofía whispered 'I wish you could take me to the moon.'

At that moment the beautiful peacock gracefully flew until they reached the moon. When they arrived, Sofía and the peacock built a cozy little cabin and they lived magic adventures for the rest of their lives.

The end.

THE MAGIC FOREST

2n Premi categoria B
Alba Santamaria Margalef

A long time ago, there was a girl called Alba.

Alba lived in a forest and she loved animals. In fact, she was always with them. One day, she was sleeping and **BOOM!** The whole forest changed colour. When Alba woke up, she could fly, revive animals and make plants grow faster. She was very happy but also very confused. She spent all day thinking, "Why is this happening?" Then she shouted, "YES!" She knew what had happened: it was magic!

All the animals were very happy, but a group of pirates arrived. They wanted all the magic of the forest, but they couldn't get it. Alba tried to talk to them to see if they could become friends and share the magic forest, but they said no. Alba thought they couldn't steal the magic, so she stayed calm and quiet. The pirates tried and tried, but they couldn't get it.

Then the pirates asked the animals for help. The animals said:

"Be friendly with Alba. Then you can share the forest!"

The pirates didn't have any other option, so they said to Alba:

"Okay, we will be your friends."

After that, everyone lived happily together in the Magic Forest.

FREDDIE MERCURY

3r Premi categoria B Zura Beruashvili

My famous person is Freddie Mercury.
He is a famous singer.
He usually wakes up at 2:24 am.
Then, he goes to Mercadona.
At 2:25 am, he has breakfast.
He always goes to Michael Jackson's concerts.
In the afternoon, he flies.
At 8:26 pm, he has lunch.
He sometimes goes to Lidl.
In the evening, he fights MMA.
Before bed, he makes videos on Tik tok. He usually goes to bed at 11:35 pm.
He is a good person.
He has a very cool mustache!

THE STORY OF KAI AZER

1r Premi categoria C Ameli Chamarro Gomes

Kai Azer was a character from a book called: Powerless by Lauren Roberts. Kai was the rogue for the kingdom of Ilya. His father was Edric Azer, the king of Ilya, and his mother was Myla Azer, the queen of Ilya.

He had a younger brother called Kitt Azer, who was the future king of Ilya. Kai had another younger brother named Jax Shields, who was the royal lead medic, Jax was Kai's adopted brother.

Ava Azer was the younger sister of Kai, she died at the age of 4.

The people in Ilya had powers, and they were called Elites. Kai's power was Wielder, he was able to mimic and control the power of any Elite who was near him. Kitt Azer possessed two abilities: Blazer (fire control) and Hydro (water control). Edric Azer (Kai's father) had superhuman strength, both physical and mental. Myla Azer (Kai's mom) had the ability to control electricity. In Ilya, there were special events called "The Purge Trials", and they were held every year. These trials were made to show the power of the Elites and see how strong they were. In Ilya, there were different cities like Tando and Dor. There were also poorer areas called the Lower City, where many ordinary people lived.

In the kingdom, there were dangerous places too, like The Embers, where the land was very hot. There was also the Whispering Forest, which was a mysterious and scary place. Kai Azer had black hair and green eyes, he was tall and very intelligent. Kitt Azer (Kai's brother) was blonde and had green eyes too, he was tall like Kai. This was the kingdom of Ilya and a little bit of the story of Kai Azer.

A PIGEON SAVED ME

2n Premi categoria C

Mateo Bonache Grossmann

Hello, I'm Mathew. I'm 11 years old. I live in Salou and I am from Spain and Germany, because my mom is German.

I have a brother, his name is Samuel and we are twins, but I'm 2 minutes older, because I was the first one to be born.

I like to make up histories and comics and play computer games like Roblox, Minecraft or GTA 5.

I don't like homework and exams, because I want to be free without activities that I don't like.

Yesterday, karma totally saved my skin, because a pigeon passed right in front of me just as I was about to walk and have an accident. That pigeon made karma save me, instantly.

This made me think that it was my lucky day, because I had finished all my 6th grade primary School exams. It was June and soon I won't have afternoon classes and I will play Roblox with my brother and my dad for many hours.

Totally free, like a pigeon, that saved me!!!

A LITTLE BIT OF MY LIFE

3r Premi categoria C

Mar Casado Cerezuela

Hi everyone! My name is Gotrunks. I'm ten years old. I'm from Spain and I live there, a wonderful place. I love drawing and reading. Oh! And also playing computer games. I play volleyball and I also like to paddle-tennis. My father is a police officer and my mother is a laboratory technician, which is a very difficult job. My favourite food is sushi. I love it! On the weekends I always play a volleyball match and I go to my grandparents' house. My grandfather loves paella and he cooks it deliciously! My birthday is in August, a very hot month. Every year I go to Menorca in the summer and it's great!. My favourite videogame is Minecraft, a building game. A lot of my family is French, but I don't know how to speak French. Well, that's all I can tell you!

Good bye!

OWNERLESS

1r Premi categoria D

Sonia Griñón Aguilera

No one ever knew when it began.

In a lost coastal town, there was a small shack with moldy walls and a great story to share with the world. A peculiar family lived in that house, yes, that lost moldy house, but after the death of one of their children they moved away, and since then something changed in the way people felt there. Years after the little boy's death, other families rented that home, but the fog and the heavy energy that seemed to inhabit it eventually drove them away or made them give up.

But there was a time, long ago and yet very recently, when a woman with a broken soul stayed in that home after being evicted from her former social housing.

It all began on a sunny afternoon. The first sentence written in the diary of the sleepy lady's sleepless nights. The walls smell of dampness and the floor creaks when I step on it. A drop covered the last word of the second sentence. The mold after the rainy season dripped without warning.

The woman, barefoot and with goosebumps, wandered through the house, going up and down the stairs, ignoring the creaking of the floor. Going up and down the stairs feels like the steps are dancing under your feet; it's as if the sky were holding you up. The newspaper was placed on the bedside table, and the sleepy lady sought solace for her sorrows in sleep.

The following morning, struggling against sleep, the woman wandered through the shack until she reached the ground floor. There, whether by inertia or not, she prepared a cup of tea and a baby bottle. A cold, ownerless bottle; it had no one to belong to, since her baby had died weeks before. But beware, dear reader, for I am terrified that, if I go on telling you this story, both you and I will be cursed too, cursed by death and the pain that now belongs to us after having become aware of its existence.

Today, the tea tasted bitter; my life is like the tea, a cup overflowing with bitterness. The pen with which she was writing ran out of ink, as if even the words were abandoning her within the moldy walls of her house, and so too was the pain she had.

With trembling fingers, she went upstairs, while all the steps cracked, to look for another one. When she returned, something felt different: the baby bottle on the table was empty. She was sure she had left it untouched. Or at least she wanted to believe that. Yet when her eyes fell upon the table, her breath stopped. There were no screams, only a mother's grief and an empty baby bottle. "Am I crazy? My son might be back, right? I'm definitely losing my mind." Then her broken soul and the bereaved mother's torment made her drink until nightfall.

When the effects of the alcohol finally wore off, the young woman stood up. There is something peculiar. She wrote on a damp page, perhaps wet with tears. Suddenly a high pitched sound made her faint. That was the best thing that would ever have happened. The floorboards made an inhuman noise. And her body fell silent without asking permission from her conscience, already beside herself.

It was never discovered who hurt her; the only certainty is that she never woke up again. A sudden end, right? How can a long story end so fast? No, dear reader, because it's not the end yet.

Months after her admission to the hospital, a forensic scientist and a lawyer visited the house. The silence there felt unnatural. The forensic scientist moved slowly toward the corner of the room. Something white stood out beneath the broken floor. Bones.

MERMAID

2n Premi categoria D

Polina Kotyun Schehelska

“Baby, 1 to 3 years, boy.” the forensic scientist told the lawyer while he called for some help, and a drop of mold fell on his bald head. The truth would not surface until months later. The musty smell disappeared, and the smell of disinfectant gel began to appear.

I killed my baby”, the last words in the lady's diary. A diary that now was on the doctor's table. Woman, young, alcohol use disorder and severe schizophrenia.

The diary rested on the doctor's desk. The house had never existed; only the bones had. Only the pain of a person who, now detoxed from alcohol, realized what she had done under its effects.

I always saw a mermaid near the sea.
While I'm reading a book.
I always wondered if she looked at me,
With a curious and silent look.

The pages turn with the salty wind,
The stories come to life.
She has no legs, she has a fin,
And eyes as bright as light.

Is she real or just a dream?
Deep inside my head.
The ocean is blue, or so it seems,
Like the stories I have read.

But now the sun is going down,
The sea is very cold.
I go back to my little town,
With a story to be told.

I will come back another day,
To the beach and to the sun.
To see if I can finally confirm
if the mermaid is real.

LIFE OF A STONE

3rd Premi categoria D Bertrand Mati Falempin

Hi, I am a rock and this is my life. During first days in the world, I saw a red and orange pool where I was. Later, I started climbing a lot until I reached the top and saw a beautiful landscape. That's how my story began.

I started going down, breaking everything that was in my way. I stayed still when it started to rain. Later, for millions of years, I was in a forest, and I saw a lot of animals like deer, foxes, unicorns, wild boars, wolves, and a lot of other animals. Suddenly, a lot of water came towards me very fast. The river carried me and I ended up in a place full of vegetation and some very strange animals like big fish, frogs, beavers, crabs, and more. Nature is very beautiful. I kept rolling until I reached a very strange place; it was a clearing full of bushes and small animals like grasshoppers, squirrels, and more.

This process took me millions of years, and when I started my life, I was a beautiful, sharp, and large stone, but now I am just a small, round, and ugly stone. But what does it matter? Nobody cares about me. I'm just a stone without feelings. People play with me and the other stones laugh at me. After that, I kept going down until I found an area full of houses and animals that walk on two legs and use colourful clothing to cover their bodies, and they have animals trapped.

BETWEEN DUTY AND DREAMS

1st Premi categoria E Mahima Hiteshkumar Prajapati

In our old family house, everyone depended on me — the eldest daughter.

I grew up surrounded by responsibilities and quiet expectations. Being the first child, I learned early how to help, how to listen, and how to understand others without many words. It became natural for me to notice the small details: my father's tired footsteps, my mother's worried hands, or my siblings' quiet moods.

Every morning, I wake up before everyone else. I make breakfast, open the windows to let fresh air in, and help my younger siblings get ready for school. I prepare their lunches and check their homework. My parents work very hard, and they are often tired, so I try to make their days a little easier.

People often say things like, "You're so strong," or "You're very responsible." I always smile and thank them, but sometimes I wonder if they understand how heavy that role can feel.

Being the eldest daughter is not only about helping at home. It means being an example all the time. When my siblings argue, I step in and fix the problem, even when I'm tired. When someone is sad, I comfort them. When something goes wrong, everyone looks at me first.

But I have dreams too.

In the evenings, when the house finally becomes quiet, I sit by the window with a book or my notebook. That's when I allow myself to imagine a different life. I think about traveling, discovering new places, meeting new people, and studying at a university far away. I want to see more than the streets I've known all my life.

Still, there is always a question in my mind: if I leave, what will happen at home? Who will take care of everything? Who will notice when something isn't right?

Sometimes it feels selfish to want more for myself when my family depends on me so much. I think about my little brother Marco, who still looks for me when he's scared, and my sister Sofia, who can laugh at the smallest things. The thought of leaving them behind makes my heart feel heavy.

THOUGHT

2n Premi categoria E **Mar Ferré Ferré**

One million galaxies
and I meet you

One million lies
and I trust you

If we had met before
maybe it would all have been different

It's like my destiny
in all lives

Forgetting you is my option
although it's the only one

The eternal waiting is going to kill me
but thinking about you is worse

My body doesn't react when you are near anymore and
that hurts me
but it's the correct way

To not miss you

WHAT MAKES US HUMAN IN THE AGE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE

3r Premi categoria E **Albina Blinova**

What makes us human in the age of artificial intelligence?

Imagine waking up one day and discovering that artificial intelligence can do everything better than humans. It can write books, compose music, solve problems and even have real conversations. At this point, one question becomes more important than ever: What makes us truly human?

Artificial intelligence has made enormous progress over the last ten years. Today, it is possible to bring old pictures to life, create realistic images, and even produce short animated films in just a few minutes. AI can also translate different languages, answer questions and help people, which seemed impossible not long ago.

Yet, there are things in life that remain beyond the reach of any program: our emotions, dreams, memories, friendships and the invisible threads that connect us to one another. It is here that the true boundary between humanity and artificial intelligence lies. A machine can compose a poem of remarkable beauty, but it cannot feel the joy, sorrow, longing or wonder that inspire it.

We as humans also make mistakes, from which we learn to become stronger and better human beings. For example, a child learns to walk and falls, a student fails an exam and then learns and passes it, and an athlete loses and becomes stronger. Artificial intelligence overcomes any attempt to make mistakes, but our imperfections make each person unique in their own way.

People not only follow instructions and rules, but also dream, imagine new possibilities and work hard to achieve our goals. This is what makes us different from artificial intelligence. Humans have feelings, emotions, dreams and values that shape the way we think and act. These qualities help us face more challenges, learn from our mistakes, and keep moving forward even when life becomes difficult.

MEMORIES

1r Premi categoria F

Pablo García Compte

In my world, memories are not only treasures of the mind; they are a type of currency. Poor people sell their childhood memories to survive, and rich ones throw away the memories that they don't want anymore. I am Alberto, a clerk of a little shop called File. Here, people come not to buy memories; they come to abandon them forever.

One normal evening, I was working as I did every day, when suddenly, just before closing, a young rich man came in. He was perfectly dressed, but his eyes were empty. Without a word, he handed me a memory sphere and told me to dispose of it without hesitation.

Hours later, when the store was already closed, I carried the sphere to the destruction chute. But before I threw it, it suddenly began to shine. Curious, I put my hand on top of it to open it, and the memory opened to me. I saw a beautiful camp, where a little boy was running directly to his father, who lifted him high with his arms. It was an incredible and beautiful memory, and I couldn't understand why someone wanted to dispose of something like that. Why would someone throw that away?

Convinced it had been a mistake, I took the sphere and began searching for the young man. My journey made me find horrible places where people begged for coins to recover and buy back their old memories they had sold previously. There were also markets where they sold stolen memories, and quiet parks where people were with empty eyes because they had sold too much of themselves. Along this journey, I realized the importance of a person's identity and how important memories are.

When I finally found him, he looked even worse than before. I offered him the sphere and told him: "I think this one really matters." He looked at it silently for a while, when suddenly he started to cry. "That's why I got rid of it," he told me. "I didn't want to feel anything anymore."

And I finally understood: some memories hurt not because they are painful; they hurt because they remind us of what we've lost. And no one can undo all of their memories, because without them, you lose your identity and stop being yourself.

MOM, MY HERO

2n Premi categoria F

Jannat Shahzad Babar Nuzhat

Mom wakes up before the sun,
her coffee cup is never done.
She hums a song while making toast, she
somehow does the things we need most.

She folds the laundry with a magic twist,
socks disappear into her mist.
And when I spill my breakfast on the floor, she
just smiles and mops some more.

Mom can turn a frown around,
even when the world feels upside down. She
tells a joke that makes me laugh, then
sneaks a cookie on my behalf.

She knows the words I never say,
and helps me in a secret way.
She knows my dreams, my hidden fears, she
dries my quietly falling tears.

At school, I think about her smile,
it makes every challenge worth the while. She
cheers me on in ways so small, yet somehow
she supports it all.

She's a superhero without a cape, but
she can fix any scrape.
Her hugs could stop a stormy rain, her
laugh can wash away my pain.

Mom dances in the kitchen light,
singing songs late at night.
She makes the best spaghetti in the world, and
every plate feels like a pearl.

Sometimes she's strict, I must admit, but
her rules help me to never quit.
She teaches me to be kind and strong,
to stand for right and leave the wrong.
She knows my friends, my hidden games,
remembers all their funny names.

She packs my lunch, checks my shoes,
she's the captain when life's a cruise.
Mom can turn chaos into art,
she organizes with a giant heart.

From birthdays to school plays she's there, with
a smile and perfectly combed hair.
She tells me stories of her youth,
of dreams and struggles, love and truth.

I see myself in her gentle eyes,
and realize how time flies.
Even when tired, she never complains,
through rain, through wind, through aches and pains.

She's a lighthouse on the darkest night,
guiding me with gentle light.
And sometimes, just for silly fun,
she wears socks that don't match one by one.

Or dances in pajamas at three o'clock,
singing loudly in the living room rock.
Mom knows the words to every song,
even if the words are all wrong.

She makes me laugh, she makes me see, the
world is brighter when she's with me. She's
more than mom, she's a best friend, a
superhero until the very end.

And though she nags about my messy room, I
know she fills my heart with bloom.
I wonder how she does it all,
from morning light to evening fall.

She juggles work, school, and chores,
yet still finds time for hugs and doors.
The smell of cookies in the air, the way
she brushes back my hair, little things
that show she cares, Mom's love is
everywhere.

I hope one day I'll be like her, full of
strength and love for sure. To make a home
feel warm and bright, to fill each day with
joy and light.

Mom, you're the laughter in my heart, the
secret that sets life apart. You are the
hero, my shining star, I carry your love
wherever I am.

So here's my ode, my heartfelt song, to
the woman who made me strong. You're
more than words can ever say, you are my
mom, every single day.

WAR

3r Premi categoria F

Alba de Vicente Companys

The letter in my pocket weighed more than the rifle in my hands. One carried hope, the other nothing more than death and despair.

The air smelled like sweat and iron. Around me, soldiers were firing guns and praying for a miracle. Not to win the war, but to survive the battle. To go back home soon.

Nevertheless, my burden was different. I did not hold bullets, but words. And that day, words could decide our fate.

The letter wasn't mine to carry in the first place. Its real owner, a messenger, was a few steps ahead of me. He was on the ground, against the mud, with his eyes already closed. His uniform was torn due to an explosion, and blood was pooling under him. Despite having seen many like him, the sight still made me nauseous.

He was still clutching the letter when I found him. When I took it, I had expected it to be a farewell to his family, although I quickly realised how vital it actually was. Destined for the Communications Station, the letter had the key to decode enemy messages.

My breath caught. Delivering it would mean the end of the war, lives spared. Peace. I knew then his mission had become mine.

So when my comrades climbed out of the trench to strike, I ran. I ran as fast as I could. Bullets flew past us; explosions erupted around us. Yet nothing else mattered besides the letter. It was either death or glory.

I thought about the fallen messenger, about all the people that had died on both sides. No one really wins a war, do they? How many families would suffer?

Suddenly, a blast threw me down. My ears rang. Pain flared in my side. My vision blurred. As I touched my stomach, my skin felt sticky. My fingers were covered with blood. Was I going to die? There? The pain was searing. It hurt to move. How ridiculous it now sounded to die for a piece of paper.

However, as I lifted my head, I saw that the station was near. It would take only a few more steps. So, in spite of feeling like I couldn't keep going, I rose.

I stumbled at first, but I regained my footing. Death or glory, I reminded myself. I could do it.

I handed over the letter just as my knees buckled. The officer tried to help me first, though I insisted.

He hesitantly took the letter and read. When he realised what it was, his eyes widened. He demanded a medic and immediately ran to the radio.

I knew I didn't have much chance of survival. Still, all I could do was smile. I knew my death would imply the end of the war. So, in the end, I had reached glory.

